
Kroměřížská škola tvůrčího psaní

2012

Knihovna Kroměřížska – p.o.

Vendula Baštinová

Skládanka z puzzlí

Slané rty

Stačí se ponořit, ponoř se a zapomeneš. Vlny ji nabádaly a vítr ji objímal studenou náručí. Cítila se slabě, prsty zarývala hluboko do kůže pláže. Cítila se nečistě. Ležela tam a čekala. Čekala, až přijde ta správná chvíle. Ležela stále tak, jak ji tam nechal. Cítila slzy. Slzy bezmoci a vzteku. Byla slabá. Byla to noc samoty, noc ztrát. Ztrácela víru, která ji dříve naplňovala. Ztrácela sama sebe. Ztrácela svou osobnost, duši. Strhla kříž z krku a zahrabala ho do písku, neměla sílu plivnout. Na rtech cítila hořkost a slanost slzy. Cítila bezmocnost. Čekala...

V hlavě ji pořád dokola zněla věta: Takhle to být nemělo. Ona věřila, byla hloupá. Umřela v ní duše anděla. Skončil pro ni svět lásky, štěstí, štětců a barev.

Uvnitř

Její srdce se naplnilo štěstím. Bylo to silné. Nechápala to. Nenáviděla ho a teď, milovala ho. Její štěstí. Je její, jen její. Pojmenovala ho Onnellisuus – štěstí. Bylo to vyčerpávající. Usnula. Křik ji probudil. Teď je tu jen pro něho, jen ona ho musí utišit. Bála se, co když selže i v tomhle. Co když není připravena. Všechno se odehrálo tak rychle. Neplánovaně. Ona takovou změnu nechtěla, ale nemohla to udělat. Nikdy by ho nedokázala zabít, i když ho nenáviděla. Bylo to něco, co bylo součástí ní. Něco, co ji navždy změní život. A teď pláče. Nesmí ho zklamat, nesmí dovolit, aby ji opustil, tak jako ti ostatní. Nevyčítala mu to. Byla rozhodnuta ho zahrnout tou největší láskou, láskou, kterou ona neznala. Bylo ji teprve sedmnáct, ale věřila, že to dokáže. Vzala ho do náruče a schovala jeho dlaň do té její.

Motýlí šum

Jejich těla se schoulila do trávy. Byl to slunný den plný úsměvu, lásky, vášně. Miloval ji, ona jeho city opětovala. Povídali si, plánovali, věřili, že spolu zestárnou. Cítili touhu v srdci. Doteky, polibky. Milovali se a příroda jim nabídla otevřenou náruč. Tráva je lechtala, stromy tančily a voda zpívala. Byl to sen. Sen splnutí duší. Vyčkikla a schovala se do jeho náruče. Byla nahá a krásná. Byla tak krásná, že i motýl se usadil na její bok a čekal, co se bude dít...

Škola

Vyžehlila si vlasy, oblékla černé triko, sukni i boty. Nanesla řasenku, linky a byla spokojena. Měli se sejít před školou. Nikdy u ní nebyl. Styděla se, za to kde žije. Že nemá peníze, oblečení. Že její matka chlastá a doma se válejí lahve. Nenáviděla ji! Kazila ji ideály. Byla ráda

pokaždé, když odcházela z místa, kterému většina říká domov. Ona to tak necítila. Bylo to pro ni vězení. „Ještě dva roky, to musím vydržet“, říkala si. Práskla dveřmi, aby pochopila, že odchází. Před školou nikdo nebyl. Byla tam však brzo, sedla si na zábradlí a čekala. Čekala celou hodinu, nepřišel. Nenáviděla se. Chtěla se jít opít, ale nechtěla být jak ona. Vzala kámen a hodila ho do okna, ve kterém seděla, když měli před fyzikou. Utekla. Byla půlnoc. Celý den se poflakovala po venku. Občas si sedla vedle lidí na ulici, cítila, že k nim na půl patří. Nebála se napít jejich piva, pila. Nenáviděla život. Rozhodla se. Krev. Vana. Na škole černá vlajka.

Adéla Divilová

Volba starosty

Na statku zvířátka volila starostu.

Stal se jím silný býk.

Sliboval: "Ochráním a postarám se o vás, budete mít dostatek potravy a slušné zacházení s vámi".

Sliby, chyby.

Býk se soustředil jen na sebe, byl coby starosta domýšlivý, líný a pyšný. Zvířátka na jeho rozkazy mu nosila ty nejvybranější lahůdky, až sama neměla co jíst a velmi strádala.

A jednou mu řekla "dost".

Starostu zbavila funkce a poslala ho na jatka, aby alespoň z jeho masa byl užitek, na nic jiného se totiž nehodí.

Ponaučení:

"Kdo chce na úkor druhých stále víc, na konci nemá vůbec nic!"

Zima

Mám ráda všechna roční období. Kdybych si ale musela vybrat, byl by to podzim.

Narodila jsem se v horách. Bydleli jsme na okraji lesa, který se táhl dvacet kilometrů na hranice s Německem.

Říká se, že poslední podzimní a první zimní měsíc jsou v roce nejsmutnější, ale pro mne byly stejně krásné jako ostatní.

Ty nádherné zimy, které jsem v dětství a mládí prožila, se bohužel nikdy neopakovaly.

Vzpomínám na své stromy, na modřiny, které jako první shazují svazečky měkkého jehličí, pak břízky a to už padal sníh.

Když v noci svítil měsíc, nemohla jsem se vynadívat na tu bílou nádheru.

Sníh zůstával dlouho bílý.

Sněhuláka jsme stavěli hned z čerstvě napadeného sněhu, ještě dnes vidím hrnec na jeho hlavě a cítím takový výchovný pohlavek od maminky, za ten její hrnec, který jsem si bez ptaní vzala.

Nedávno jsem četla, že les roste devadesát let, než je schopen těžby.

Mnou vysázené smrky mají dnes už šedesát let a jsem pyšná, že je jich tolik. Často jsme místo vyučování jezdili do hor sázet smrky.

Podle Keltů je můj strom jilm, ten jsem nikdy nesázela, mám ráda všechny stromy.

Hlavně v zimě, ojíněné, nebo zasněžené, takové vánoční.

Ty krásné zimy jsou stále ve vzpomínkách se mnou a jsem ráda, že jsem mohla alespoň v mládí žít v horách.

Sylva Honzáková

Povídka – Vánoční čas a pocit naplnění

Stojí za oknem, má zavřené oči, nasává atmosféru Vánoc a zimního počasí. Zlehka a pomalu otevře oči a vnímá každou sněhovou vločku, která dopadá na zem. Chce si to užít. Za ta léta, co je na světě, ví, jak je letošní zima vydařenou a zimou opravdovou. Je mrazivé počasí, všude okolo jejich domu jsou návaly sněhu. Sluneční paprsky doplňují tento zimní obraz k úžasu. Pomalu dýchá, srdce jí bije pravidelně, je šťastná, pokorná, nic by nevrátila zpět. Vnímá vůni vanilky, skořice a vánočního cukroví. Kombinace uvedených vůní je cítit celým domem již několik dní. Ví, že už nemá moc času. Ví, že okamžiky jejího bytí jsou na tomto světě sečteny. Jen si chce tyto poslední okamžiky užít se svoji rodinou, náležitě, bezpodmínečně s láskou a pokorou...Vánoce má z celého roku nejraději. Tolik ji naplňuje, když se sejde celá rodina. Má se svým mužem čtyři dospělé děti. Adama, Karolínu, Jáchyma a Erika. Každé již žije svým životem. Každé je jiné a přeci jsou si všechny v tolika věcech podobné. Díky třem svým dětem je několikanásobnou babičkou. Nejmladšího syna dlouho nedokázala přijmout takového, jakým se narodil. Od malička byl neslyšící. Ušla dlouhý a strastiplný kus, než k sobě s nejmladším synem našli cestu. Už dlouho ví, že právě on oprávněně potřeboval více v životě „podržet“, pohladit, povzbudit...a teď u okna ví, že by ho nikdy nedala napospas, zase by stála o to, aby to bylo vše znova, od začátku...strašně rychle to uběhlo. Do reality ji vrátilo cinknutí zvonku. Procitla, rozběhla se ke dveřím se slzami v očích. Slzami štěstí, lásky, plná očekávání. Věděla, že to bude muset své rodině říct, věděla, že to nebude lehké, nepřipadalo jí teď důležité o tom mluvit...chce teď žít pro svou rodinu, vše ostatní není důležité a počká. Petr ji zastavil, pohladil po tváři, usmál se na ni, objal ji, pevně ji stiskl, tolik ji miloval i po letech. „Děti přijely, jsou tady. Pojď, víš přeci, že chtějí tebe.“ : pronesl Petr. Zazvonění se opakovalo ještě jednou, přidala do kroku, sáhla na kliku zpocenou rukou (tolik se těšila), otevřela dveře. První přijeli dvě nejstarší děti, Adam a Karolína spolu se svými rodinami. „Vítejte, už na vás čekáme, moc jsme se s tatínkem těšili.“ Už neměla čas

snít, přemýšlet, spekulovat, teď tu byly děti, jejich příjezdem se dům zaplnil a stal opravdovým domovem. „Mami, každou chvíli přijede Jáchym s holkama a vezou i Erika.“ Adamova slova matku uklidnila. Byl nejstarší a vždycky dokázal předvídat situaci dřív, než se matka stihla zeptat. „Karolínko, s čím potřebujete pomoci?“ Petr ji měl moc rád, byla jejich druhorozenou a jedinou dcerou. Od malička byla jeho holčičkou, ale nevyzdvihoval ji před ostatními bratry. Snažil se být ke všem dětem spravedlivý, ale pro Karolínu měl vždycky slabost. „To je dobrý tati, díky, my to zvládneme. Užijte si děcka.“ Karolína byla obdařena nadhledem, nesnažila se věci nějak moc řešit. Většinou raději vyčkávala. Než se všichni přivítali, zazvonil zvonek podruhé. Přijel Jáchym s rodinou a nemladším bratrem Erikem. Petr ani Ivana nevěděli, komu se věnovat dřív, co si jako první poslechnout. Tyto okamžiky je naplňovaly rodičovskými úspěchy. Adam, Karolína a Jáchym si většinou povídali o svých podobných rodičovských radostech a strastech. Erik byl nejoblíbenějším strýcem všech svých neteří a synovců. Ivana věděla, co ho činí „velkým“. Měl vždycky čas, vyslechl všechna soužení a úspěchy. Nehodnotil, nesoudil, měl trpělivost s druhými. Taková byla jeho láska k ostatním. Petr s Ivanou věděli, že s Erikem se dostali na opravdové dno, když byl malý, rostl, poznával svět. Oba na sobě tenkrát moc zapracovali a poznali tak naději... „Mami, tati, pojďte, nachystáme slavnostní večeři.“ : přerušil Jáchym proud myšlenek obou rodičů. Jáchym měl rád, když věci odsýpaly. I v jeho rodině vládnul jakýsi „režim dne“, který udržoval chod celé rodiny. Všichni společnými silami rozprostřeli štědrovečerní večeři. Po několika odbíháních všech přítomných ratolestí nakonec společně zasedli ke stolu. Ve vzduchu byla cítit pohoda, sounáležitost, pochopení, láska, radost. Všem bylo dobře. Petr s Ivanou na sebe po očku mrkli a věděli, že na těchto okamžicích mají společnou zásluhu. Ivanu právě tato chvílka naplnila jako nikdy předtím v životě. Věděla, v čem spočívá jedinečnost této chvíle, věděla totiž, že je to naposledy... „Babí, babí“: rozčuchal Ivaniny myšlenky dětský hlásek. „Mám to tady u vás strašně moc rád, budeme to tak dělat pořád, každý rok.“ Ivana cítila, jak neustává nápor svého nářku, stává se maličkou a už to nevydrží. Petr ji chytil za ruku. Rozplakala se, už nemohla dál, už neměla síly, už se nedokázala přetvařovat. Nikdo kromě Petra nerozuměl její reakci. Najednou jakoby se zastavil čas. Každý čekal, co se stane. „Mami, co se děje? Stalo se něco?“ Adam jí teď vůbec nerozuměl, myslel si, že svoji matku zná dokonale. Ivana ale stále plakala, nemohla zastavit svůj žal. Adam požadoval vysvětlení. „Tak mami, co se děje?“ Petr rázným, ale klidným hlasem situaci zachránil: „Maminka se dneska necítí dobře, to bude v pořádku. Vid' Ivanko.“ Ivana přikývla. Nevěděl, jestli jsou to slova, která měl říct, ale vnímal její silné volání o pomoc. Pohledem mu poděkovala. Petr s Ivanou věděli, že dnes je ten DEN. Den, který Ivana tolik oddalovala a doufala, že nepřijde. Bude muset s pravdou ven. Jakmile všichni dojedli poslední sváteční chod, Adam, Karolína i Jáchym poslali děti za Erikem. Erik to s nimi uměl, nebyl proti, s dětmi si hrál rád. Díky své odlišnosti dokázal užívat života víc než kdokoliv jiný. „Mami, tati, co se stalo, co to bylo u večeře? Nechcete nám něco říct?“ Petr mluvil, Ivana mlčela. Obdivovala Petrovu volbu slov, jak přesně dokázal popsat situaci, vystihnout podstatu budoucnosti. Ve svém projevu byl citlivý, vnímavý, konkrétní. Uvědomila si, že každé z jejich dětí podědilo určitou část z Petrova charakteru. Jakmile Petr domluvil, nastalo ticho. Ivana trpěla vážnou onkologickou nemocí slinivky břišní. Ivana s Petrem cítili, jak velká zátěž najednou oprostila jejich svědomí. Adam, Karolína i Jáchym byli v rozpacích. Co říct, jak odpovědět, jak pomoci a spoustu dalších jak. To se teď honilo hlavou všem třem sourozencům. Hrobové ticho nečekaně prolomil Erik. „Mami, všiml jsem si asi tak pře rokem, že všechno není v pořádku. Jen jsem to nechal na tobě, na vás s tátou. Nechtěl jsem vstupovat dřív, než jsi byla připravená. Znáám to moc dobře, sama jsi mě to naučila. Ty tady ale s námi budeš pořád. Jsi v našich srdcích, vzpomínkách.“ Ivana poznala zákon setby a žně. Moc dobře s Petrem věděli, že teď „sklízí“. Pocítila teď znovu, že s Petrem a svými dětmi prožili naplněný život. Věděla, že nikdy nemůže mít vše. A nyní, když stála na

sklonku života, poznala rub i líc života. Měla před sebou asi půl roku života. V celém domě zavládl pocit lehkosti, smíření, pokory. Asi všichni se najednou dokázali v životě zastavit. Někdo poprvé, jiný již poněkolkáté. Všichni si naplno užívali pocit pospolitosti, soudržnosti, přítomnost „velké rodiny“...Uběhl rok. Za oknem stojí Petr. Vyhlíží děti, moc se těší. Jsou Vánoce, 24. prosince ráno. Najednou zaslechne zvonek, fotografii Ivany políbí a vkládá do kapsy od saka. Zvonek zvoní podruhé. Ví, že není sám a běží otevřít...

Martina Matějčková

Veselé Vánoce

„Jedu vám takhle stezkou, dát k řece koňům pít, tu potkám holku hezkou, až jsem vám z koně slít.“ Tak tenhle nářek se mě drží od okamžiku, kdy jsem dnes ráno otevřel oči.

Nevzpomínám si, že bych ho v poslední době slyšel v rádiu nebo někde jinde, ale prostě je v hlavě. Broukám si tu melodii při ranní hygieně, při oblékání i při snídani. Zvláštní je, že zůstal v mé mozku, přestože se ze všech stran linou koledy a jiné písničky patřící k Vánocům. Je totiž 24. prosinec. Štědrý den.

Nic naplat, i v tento den musím zaskočit do kanceláře, je potřeba vyřídit ještě jednu neodkladnou záležitost. Na dobré náladě mi to však nijak neubírá. Vychutnávám si atmosféru zimního rána, kdy v krbu plápolá oheň a rodina sedí u společné snídane. Děti jsou rozverně, hádají se, pošouchují, nemohou se dočkat večera, kdy konečně přijde Ježíšek. Taky jsem jako dítě tyhle svátky zbožňoval, to napětí, očekávání, a pak někdy i zklamání, když pod stromečkem nebylo to, oč jsem žádal ve svém dopise adresovaném do Nebe. Taková nespravedlnost. Ale přes to všechno mám kouzlo Vánoc dodnes rád. Už se těším na vyvalené oči těch svých malých rošťáků.

„Tak kluci, buďte hodní a poslouchajte mámu, nebo večer bude utrum. Ježíšek se vyhne našemu domu obloukem a to bude pláče, co?! Já musím ještě na chvíli do práce, ale budu spěchat, slibuju. Stihneme uplácat i pár sněhuláků. Tak domluveno. Mějte se tu, bando.“

Líbám svou manželku, která je jako vždy v tuto dobu silně nervózní. „Víš co, mám ještě práce, nemám dodělaná vosí hnízda, bramborový salát, dobalené dárky a ty si klidně jdeš pryč. Neříkej mi, že to nepočká, ale to jsi celý ty! Jestlipak ty nejdeš za nějakou milenkou předat vánoční dárečky, cooo.?!“ I když se snaží mluvit žertovným tónem, vím, že to myslí naprosto vážně. Dobrá nálada pomalu začíná ustupovat a já s ní. Směřem ke vchodu. Má žena je obdařena talentem zničit svou žárlivostí ty nejhezčí okamžiky. Přitom to není žádná slepice, jako vystudovaná právnička má ve městě velmi dobré jméno. To má z těch rozvodových jednání, napadne mě. Profesionální deformace. Oženu se také jakoby žertovnou odpovědí a s úlevou zabouchnu dveře od domu.

Příjezdová cesta je zasypaná čerstvým sněhem, který krásně křupe. Brodím se směrem k autu a už je to tu zase: „Jedu vám takhle stezkou, dát k řece koňům pít...“ Za jízdy už nechám vyniknout své pěvecké umění na plné pecky.

Ani se nenaděju a je poledne. Spokojeně se protahuju v kancelářském křesle a hřeje mě pocit z dobře dokončeného úkolu. Tak, stavím se na zaslouženou kávičku a hurá domů. Ještě stihnu píchnout s něčím tomu mému pokladu a vyvenčit kluky.

Cestou zastavuju v nákupním centru, kde je má oblíbená kavárna. Připadám si jako v mraveništi, megalomanská výzdoba, oslnivá záře ozdobných světel, davy lidí proudí tam a sem, to snad není ani možný, proč už všichni nejsou doma a nenasávají atmosféru? Nechápatě kroutím hlavou. Nechávat takhle všechno na poslední chvíli, to se nám nemůže stát. Lítáme jako blázni od poloviny listopadu. Aby dnešní den byl prostě dokonalý a nic jej nezkažilo. Jen pohoda a klid, vzájemné souznění blízkých.

Představa kouzelných chvil s rodinou u vánočního stromku do mě vlila nenadálou radost a energii. Houpajíc aktovku začnu poskakovat davem, a do zvuku koled linoucích se z amplionů jedu tu svoji „jedu vám takhle cestou!...“ Lidé se nechápavě otáčejí, patrně si říkají co je to za blázna. Mě to však ještě víc pobaví, cítím se jako puberták. Vzpomínka na bezstarostné časy, kdy se nic neřešilo.

„...v tom potkám holku hezkou, až jsem vám z koně slít...“ Právě při této sloce mne mívá úžasné stvoření. Krásná, štíhlá blondýna, pod záplavou zlatavých vln nevinný kukuč, každý chlap by se v těch modrých studánkách chtěl utopit. Našlapaný dekolt a výstavní nožky, ještě více prodloužené vysokými podpatky. Pohled mi ulpěl ve výstřihu a v rytmu své písni si střihnu otočku za tím andělským zjevením. Dotočit, poskok, švih...kavárna je na dohled. To co se však najednou začalo dít, jsem dosud viděl jen v přihlouplých komediích. „Pomoc, prosím pomozte! Nechej mě na pokoji ty grázle...pomoc, znásilní mě...!!!“ Otáčím se a pátrám očima, kde se ten dotýčný nachází a jak to chce vlastně v tomhle davovém šílenství uskutečnit, když v tom se na mě vrhne ono atraktivní stvoření, nyní však s šíleným výrazem ve tváři. Pohled raněné laně je ten tam. Nevím co dělat, cizí ženská mi visí na paži, kope nohama a hystericky křičí: „Policii, volejte policii, je to násilník.“ Snad si mě s někým spletla. Snad je to skrytá kamera. Snažím se ji setřást, ale na svou křehkost oplývá neuvěřitelnou silou. To už však zareagovalo pár namakaných maníků, kteří přichází na pomoc...

Když vidím
jejich svaly
vyrýsované pod
oblečením, začnou
se mi klepat kolena.

„Prosím vás, to
je omyl, vůbec tu
paní neznám, ani
jsem se jí nedotknul.
Věřte mi.“

Rambo už na
mě vztahuje svou
tlapu, když se objeví
dva hoši, co mají
pomáhat a chránit.
Jen teď zrovna
nevím komu a koho.

Jeden z nich se ujímá údajné oběti, ta vzlyká, křečovitě se k němu tiskne, a vrhá vděčné pohledy na svého zachránce.

„Vy půjdete se mnou, pane“, oznamuje další muž zákona úředním hlasem. „Ale to je opravdu nedorozumění, “snažím se bránit z posledních sil., Musím domů, čeká na mě rodina, ta paní má evidentně nějaký problém, já se jí ani nedotknul.“

„To nám vysvětlíte na stanici, jedeme.“

Za účasti širokého obecenstva a dudlající koledy Půjdem spolu do Betléma, mě odvádí pryč. Mlhavě vnímám světelnou zář nad hlavou, jen aplaus chybí.

Vlezlá melodie je taky ta tam.

Musím zavolat ženě, asi budu potřebovat právního zástupce.

Tak šťastné a veselé.

Hurikán

Nasedám do svého červeného sportáku, který stojí nablýskaný před domem.

Už před hodinou byl vyhlášen první stupeň nebezpečí, hurikán Nella se řítí neuvěřitelnou rychlostí od severního pobřeží. Silný vítr ohýbá stromy, víří prach, ve vzduchu poletují odpadky a spousta dalších neidentifikovatelných předmětů. Není téměř vidět na krok.

Všichni obyvatelé městečka se snaží co nejlépe zabezpečit svá obydlí a najít vhodný úkryt pro sebe i své blízké. Za burácení silného větru konečně vyrážím. Noha šlape zuřivě na plyn, ruce křečovitě svírající volant jsou jakoby bez citu. Orientace v tomhle šíleném počasí je obtížná. Proderu se kolonou aut a konečně se ocitám na konci města. Právě míjím poslední autobusovou zastávku, když mé oči zaregistrují nějaké postavy. Jedna z nich zuřivě mává a poskakuje u silnice. Bože, na co tu čekají, dnes tudy už žádný autobus přece nejede!

V hlavě mám však jen jedno, má dcera čeká, až ji vyzvednu, čeká na mou pomoc a ta musí přijít rychle. Nemůžu si dovolit jakékoliv zdržení. V jedné z postav rozpoznávám známou tvář. Je to kamarádka z mládí Sofie, které vděčím za mnohé. Kdysi dávno mi při mladické nerozvážnosti zachránila život.

Musím přece zastavit, dlužím jí to. Brzdy kvílí, zastavuji u chodníku: „Sofie, nastup si, rychle prosím.“ Ta mě samozřejmě nepoznává, ale když vidí přicházející pomoc, řítí se k okénku. První pohled a její radost nelze popsat. „Jsi to ty? Tebe mi snad seslalo samo nebe!“ volá šťastně.

V tom si všimnu starší paní ležící nehybně na lavičce. Vylezu z auta a běžím k ní. Zblízka vidím, že jí ze spánku stéká pramen krve. Zpanikařím. Vlasy mě šlehaají přes obličej, nic nevidím. Kamarádka již sedí připoutaná na sedadle spolujezdce a mnou zmítá beznaděj. Přece tu nemůžu tu zraněnou stařenku nechat, určitě vykrvácí, je stará, bez cizí pomoci nepřežije. Běžím zpátky k vozu a volám ze všech sil na Sofii, ať vystoupí a pomůže mi paní naložit. Nemocnice je jen kousek odsud. Poprvé

v životě toužím po velkém, vícemístném vozu. Sofie to musí pochopit. Ten urostlý, atraktivní mladík stojící opodál jí určitě pomůže.

A hlavně, čeká na mě má dcera. Děj se vůle Boží.

Kateřina Nesvadbová

Vánoce

A je to zase tady! Vánoce. Čas nákupů, panického uklízení, vaření, pečení, balení dárků a spousta dalších nutných činností. Je zvláštní, jak se během lidského života vyvíjí postoj k vánocům. Zatímco děti se nemůžou vánoc dočkat, většina dospělých se těší, až bude po nich. Nebo alespoň až nastane ten okamžik, kdy slavnostně oblečená rodina usedne k vánoční tabuli, jídlo je již naservírováno na „nedělním“ porcelánu, v CD mechanice se točí koledy, dárky jsou úhledně seskládané pod svítícím stromečkem a dětské oči svítí tím nejjiskřivějším světylkem. Pak si každý dospělák musí říct „Jo, stálo to za to!“.

Vzpomínám si ale na jedny vánoce, kdy to málem takovou krásnou idylkou neskončilo. Nechybělo moc a místo plamínku ze svíček adventního věnce jsme se dívali do ohně s daleko větším plamenem a místo sněhu před domem, jsme se bořili do sněhu z hasicího přístroje v kuchyni. Všechno začalo obrovskou dětskou touhou překvapit maminku, udělat jí radost a pomoci jí při tom vánočním shonu.

„Zítřka máme v práci vánoční posezení, tak budeš muset vyzvednout brášku ve družině a půjdete sami domů. Tatínek má odpolední, tak to musíte zvládnout sami. Nejpozději v pět hodin, ale přijdu. Zvládnete to?“ ptala se maminka, jako by předem tušila nějakou havárii. „Proč by jsme to nezvládli? Brácha má sice teprve šest, ale já už mám deset! Nejsem žádný malý děčko!“ Pohotově jsem maminku ujistila a v hlavě už se mi rodil báječný plán. Plán na překvapení. Už to vidím. Maminka přijde z práce, celý byt bude provoněný a my budeme stát v chodbě a za zády schovávat překvapení pro maminku. Piškotovou roládu s úžasnou jahodovou marmeládou od babičky.

Druhý den jsme začali realizovat náš plán hned po příchodu ze školy. Převlekli jsme se, dali jsme si kuchařské zástěry a pustili jsme se do práce. Já jsem chystala suroviny podle receptu, misku, vařečku a váhy, bráška dostal za úkol ustříhnout pečicí papír přesně na plech. A jdeme na to! „Vejde rozmixujeme s cukrem a postupně přidáváme mouku“ čtu si nahlas recept, abych zdůraznila svoji důležitost. Přesně odvažuji suroviny a chystám těsto, které už stačí jenom rozprostřít na pečicí papír. „Máš to slaný!“ kritizuje můj výtvar

bráška, olizující vařečku. „Jak by to asi mohlo být slany, když tam sůl vůbec není! Cpeš se brambůrkama, když mamka není doma a pak se ti zdá všechno slany“ přebírám roli starší a moudřejší sestry. „Moc toho teda není“ nedá se odbýt bráška. „Každý koláč v troubě teprve naskočí, to sis už i ty mohl všimnout,“ pokračuji ve svém výchovném počínání. Šup s plechem do trouby a teď už jenom čekat, až roláda získá tu pravou, lehce růžovou barvu, jak je psáno v receptu. Pak už bude stačit jenom opatrně srolovat a nechat vychladnout. Bráška už ochutnával marmeládu, aby po vychladnutí mohl dílo dokončit. Babiččina jahodová marmeláda byla neodolatelná. Netrvalo dlouho a už jsme se o marmeládu začali handrkovat a honit po celém bytě. Jedna klička a bráška proklouzl do koupelny a tam se zamkl. V zápalu litého boje jsme úplně zapomněli na roládu v troubě i na hodiny. Zpátky do reality nás dostal až hlas maminky „Co se to tu děje! Co tady tak smrdí a odkud jde ten dým!“ Hned nám bylo jasné, co se děje, co to smrdí i odkud asi půjde ten dým. Maminka pohotově vypnula troubu a my jenom z chodby nakukovali na ten pekelný rej, který v troubě právě probíhal. Z hustého štiplavého dýmu každou chvíli vykoukl ohnivý plamínek, aby se podíval, kolik diváků se přišlo podívat. Nejenom pečící papír, ale i těsto změnilo barvu z lehce růžové do uhlově černé. „Maminko, mám donést v kyblíku trochu vody?“ snažil se bráška zaujmout místo záchranáře. „Hlavně to ne! Žádnou vodu nenoste a podejte mi utěrku!“ reagovala okamžitě maminka a podanou utěrkou uhasila doutnající papír na pečení i s něčím, co ani vzdáleně nepřipomínalo růžovou piškotovou roládu. To byste nevěřili, co dokáže taková doutnající sůl, zamíchaná s vajíčkem a moukou. Ještě při štědrovečerní večeři jsme trochu cítili naše „překvapení“ a mamince jsme spíš práce přidali. Musela znovu vyprat všechny záclony, závěsy a ubrusy a vyčistit troubu. Tatínek byl asi jediný, kdo měl z našeho pečení radost. Dlouho si lámal hlavu s tím, co by tak mamince udělalo radost pod stromečkem. Nový plech na pečení a sada utěrek mu vytáhli trn z paty.

Často si s „bráškou“ na naše společné pečení vzpomene a jsme ve střehu, když našim dětem začnou tak nějak zvláště blikat oči a je za nimi vidět nějaká kulišárna nebo nápad. A já jsem si navíc popsala všechny dózy na potraviny. Já přece vím, že moučkový cukr je čtvrtý zprava a sůl je úplně vlevo, ale co když...

Eva Pálková

Lišák a žabka

Lesu vládl statný a urostlý lišák. Silou a výhrůžkami udržoval svoji autoritu u ostatních obyvatel lesa.

Zvířátka lišáka sice neměla ráda, ale věděla, že lišák je dobrý obchodník i vyjednaváč – v jeho lese proto nebudou mít nikdy hlad a budou chráněna před útoky vládců sousedních lesů. Lišáka poslouchala na slovo, velebila ho,

žádné z nich si nedovolilo mu odporovat.

Lišák rád pil vodu z malé tůňky uprostřed lesa. O čistotu vody pečovala žabka. Ačkoliv se lišák chlubil, že široko daleko není lepší voda, než v jeho tůňce, nikdy žabku za její práci nepochválil. Naopak - vyčítal jí, že nic jiného, než péči o tůňku nezná, nic jiného neumí, k ničemu jinému se nehodí, její práce není pro nikoho důležitá - zatímco on řídí a chrání celý les.

Žabku jeho kritika a výtky velmi trápily – až tak moc, že se rozstonala a o tůňku dál pečovat nemohla.

Za týden na to onemocněl i lišák. Moudrá sova lékařka zjistila, že jedinou příčinou jeho nemoci je zkažená voda.

Josef Vinklárek

Můj kamarád Otík

Můj kamarád z dětských let se jmenoval Ota Šašek. My jsme mu říkali Otíku. Byl jedináček, ale rodiče - zvláště tatínek - byli na něj přísní již odmala. Pamatuji se, že již od nejútlejšího mládí se musel učit oblékání, stravování a zejména chování. Ten poslední případ nebyla výsada jen dětí "z lepších rodin", ke

kterým Otíkova rodina patřila. Tatínek byl zřízcem Československých státních drah a tím bylo řečeno vše. Byl státním zaměstnancem se všemi výhodami, co toto zaměstnání přinášelo. Zdarma jízdy vlakem pro příslušníky celé rodiny, černé ostravské uhlí kolik potřeboval pro svou domácnost, petrolej na svícení, protože elektřina byla zavedena až v létech 30tých. A v neposlední řadě to byly potraviny. Ať již to byl cukr, mouka, kávoviny, med a další, vše co bylo třeba v kuchyni.

Martina Vrtělová

La vie en rose

Domem se line vůně perníčků a borovic. Sedím v křesle pod dekou a vyhlížím z okna Petra, který se má za několik minut vrátit domů. Na okně blikají vánoční světýlka, venku je studená noc, mráz

dokonce proniká přes okna dovnitř, proto se zahřívám domácím punčem. Nemám ráda Vánoce, všichni je tolik přeceňují.

„Babi...“ ozve se z vedlejší místnosti. Rychle se zvedám z křesla, Karolínku asi trápí zlé sny. Sedám si na postel vedle mé devítileté vnučky a kladu jí ruku na čelo. Ne, teplotu nemá.

„Už jsem tady, Karolínko. Copak ti je?“

„Bubáci, babi, přišli mi do snu a děsili mě.“

„Už je to v pořádku, holčičko, už jsem s tebou, neublíží ti. Usneš teď?“

„Babi, babi, zůstaň tu se mnou, prosím, když tu budeš ty, tak nepřijdou.“

„Mám tu zůstat a něco ti povídat?“

„Ano, prosím, povídej mi. Povídej mi třeba o tom obraze, co visí v předsíni.“

„O tom už jsem ti povídala tolikrát...“

„To nevadí, povídej znovu.“

„Ale jen když zavřeš očka a pokusíš se usnout.“

„Slibuju!“

„Tak dobře,“ natřepávám Karolínce polštář, přikryji ji a políbím na čelo, „dobrou noc, sluníčko.“
Usedám na židli a začínám vypravovat.

Obraz jsem koupila ve Vídni, když jsem jako mladá jela s kamarádkami Markétou a Luckou podívat se na vánoční trhy. Vídeň je nádherné město, velkolepé. Je tam obrovská socha císařovny Marie Terezie s dětmi, překrásné paláce a na každé ulici alespoň jedna kavárnička, kde podávají věhlasnou vídeňskou kávu s kouskem čokoládového sacher dortu. Dopoledne jsme jen tak bloumaly městem a prohlížely jsme si historické budovy, na trhy jsme chtěly zajít až odpoledne. Markéta měla ve Vídni rodinu, chtěla je tedy místo trhu, na kterém už beztak byla desetkrát, navštívit. A Lucku nějaké tradiční trhy nezajímaly, ta se chtěla podívat po nákupních centrech. Domluvily jsme se tedy, že si dáme rozchod a sejdem se na náměstí před radnicí v deset hodin večer, tak akorát, abychom stihly dojít na nádraží včas a odjely posledním vlakem z Vídně.

V životě jsem neviděla takovou nádheru: vánoční trhy v Praze nebo v Brně jsou pětkrát menší.

Náměstí je zcela přeplněné stánky i lidmi, v každém druhém prodávají punč, čokoládu, svažené víno nebo jablka v karamelu. Stánky se sladkostmi vypadají jako z cukrářského ráje. I hračky tam měli, balonky, větrníky, pěkná trička s potiskem a barevné šály. Jsou tam stánky se šperky i se sladkými oříšky, na roštu se grilují klobásy a místo tam má i stánek s cukrovou vatou. A nad tím vším se tyčí majestátní radnice, jejíž okna slouží pro odpočítávání zbývajících dnů do Štědrého večera.

Procházela jsem se mezi stánky, nakoupila dárky pro rodinu a ukusovala z karamelového jablka.

Přicházela noc a celý trh se rozzářil barevnými světýlky. Tehdy už jsem chodila dva roky s tvým dědečkem, proto jsme se porozhlížela i po dárku pro něj. Vtom jsem uviděla malíře, který vystavoval malé obrázky s památkami Vídně. Na jednom tom obrázku byl namalován právě vánoční trh. Obraz mě na první pohled zaujal. Byl namalován tak citlivě. Cítila jsem, že je to ten správný dárek pro dědečka. Neváhala jsem a obraz koupila. Domů jsem pak odjížděla celá šťastná, že se mi podařilo vybrat tak krásný dárek.

A když jsem ráno vystoupila z vlaku, čekal na mě tvůj dědeček, v ruce držel obrovskou kytku a malou červenou krabičku. Požádal mě o ruku hned na nádraží. Později mi říkal, že už nemohl čekat ani tu dobu, než by mě zavezl domů.

Karolínka pravidelně oddychuje. Vracím se zpátky do kuchyně do svého křesla. Usedám a beru do rukou studený punč. Jsem ještě pořád zahloubaná do příběhu, na který jsem už tak dlouho nevzpomněla, a tak si všimnu až po chvíli, že venku začalo sněžit. Karolínka bude mít ráno radost. Tehdy taky sněžilo, ale jenom jemně, vločka za vločkou. Tehdy, kdy se setmělo, a já vykročila k malíři...

„Dobrý večer.“

„Dobrý večer,“ usmál se na mě malíř. Byl mladý, nemohl být o moc starší, než jsem tehdy byla já, maximálně pětadvacetiletý. Byl vysoký a hubený, bílý obličej mu lemovaly lehce zvlněné, delší černé vlasy. Co mě na něm upoutalo hned, byly jeho pronikavě modré oči.

„Přála byste si něco?“

Jeho oči se mnou hrály podivnou hru, znejistěla jsem. Takhle se na mě nikdy nikdo nepodíval, ani Petr ne. Znervózněla jsem, takže mi chvíli trvalo, než jsem si vzpomněla na nějaké německé slovíčko. Nakonec jsem mu lámanou němčinou vysvětlila, o jaký obraz mám zájem.

„Ten je moc krásný, mám ho ze všech nejraději,“ pochválil mi můj vkus.

„A kolik stojí?“

„Hm, podíváme se,“ a malíř nahlíží do ceníku, „tak to bude přesně jeden podvečer, který se mnou strávíte při procházce.“

Docela jsem oněměla. Jeho návrh byl troufalý, ale pro mě byl tak nečekaný, že jsem se na něj ani nedokázala zlobit.

„Při procházce? Kde?“

„Přece tady, po Vídni. Nebo byste raději do Curychu?“ koutky mu cukají v úsměv.

„Já se Vídní procházela celé dopoledne.“

„Ale vsadím se, že jste neviděla to nejkrásnější. To nejkrásnější totiž můžete zažít jen se mnou.“

Mluvil tak sladce, až se mi z toho točila hlava, v tu chvíli jsem zapomněla na všechno ostatní, na kamarádky, na domov, dokonce i na Petra, v tu chvíli existoval jenom tajemný malíř a Vídeň. A jeho oči tolik přitahovaly...

„Nemůžete opustit svůj stánek.“

Malíř se usmál, pochopil, že souhlasím. Mávnutím ruky k sobě zavolal nějakého umouněného kloučka a něco mu rychle vysvětloval, ale mluvil moc rychle, tak jsem jeho slovům nerozuměla. Pak se zvedl a zamířil ke mně.

„Můžeme jít, Hans mi obchod pohlídá. Stejně tráví všechny předvánoční dny tady na náměstí.“

A aniž by čekal na odpověď, vzal obraz pod paži, popadl mě za ruku a táhl vstříc novému dobrodružství. A já se nestačila dívat. Tolik krásných vyhlídek, tolik roztomilých zákoutí, tolik fontán a chrličů, křivolakých uliček, ve kterých jsem se nemusela bát, protože on byl se mnou. Sníh padal a padal a snášel se nám do vlasů. Pak mě vytáhl na střechu jednoho domu, odkud jsme se mohli vydat na procházku po ostatních střechách. Vznášeli jsme se vysoko nad městem, starosti a povinnosti jsme nechali hluboko pod sebou. Bylo mi krásně, tak krásně, jako ještě nikdy předtím. Město bylo tak bohaté a nádherné, ale krásnější byly malířovy oči. Ze střechy posledního domu vedl žebřík až na ulici. Slezli jsme po něm a tehdy mi malíř prozradil, že v tomto době má byt. Nepřišlo mi to nijak divné ani nevhodné, že jsem ho následovala dovnitř. Bylo to tak přirozené.

Podle všudypřítomných pláten a vůně barev jsem poznala, že malířství je jeho opravdovou vášní, ne jen způsobem, jak si přivydělat. Kromě pláten v jeho bytě nebylo téměř nic. Posadil mě do jediného křesla, které měl. Než stačil otevřít láhev vína, padla na mě únava a já usnula.

Probudilo mě až něžné pohlazení po tváři. Všude kolem mě byla tma a já se jen domnívala, že ležíme v ložnici, kam mě přenesl a lehl si za mnou...

To je divné, Petr už tu měl dávno být, uvědomila jsem si uprostřed vzpomínání. Vstávám a neklidně přecházím před oknem, ulici při tom nespouštím z očí. Konečně pohyb. Osoba v kabátu, to musí být on! Spěchám do předsíně a otevírám vstupní dveře. Jenže Petr to nebyl, jenom soused přišel domů. Zrak mi slábne.

Zklamaně zavírám dveře. Kde jen je? Snad se mu nic nestalo.

Ještě než vyjdu ze vchodu, uslyším za sebou silné zaklepaní. Tentokrát už je to doopravdy Petr.

„Dobrý večer, Kačenko,“ smeká ve dveřích. Je galantní jako vždy. Pomáhám mu z mokrého kabátu a teprve pak jej objímám.

„Kdepak jsi byl tak dlouho? Bála jsem se o tebe.“

„Copak bych to byl za muže, kdybych své krásné ženě čas od času nepřipravil nějaké překvapení?“

„Tím, že přijdeš domů později? A jaképak krásné ženě? Už jsem stará.“

„Pro mě jsi stále krásná,“ zašeptá mi do ucha a políbí mě. Starý romantik. Zavřu oči, a když je zase otevřu, drží Petr v ruce lahvičku parfému, kterou mezitím odněkud vytáhl.

„To je pro tebe.“

„To je krásné, to jsi nemusel,“ šeptám dojatě.

Petr mě přetočí a přitáhne si mě k sobě, takže teď oba pozorujeme obraz z Vídně, který jsem mu tenkrát přivezla.

To musí být sen, nemůžu tu ve skutečnosti ležet vedle malíře, kterého jsem potkala jen před pár hodinami. Nemůže mě tak krásně a láskyplně hladit, vždyť se skoro neznáme.

„Co bude teď?“ zeptala jsem se, omámená jeho vůní.

„Co bys chtěla?“

„Já ani nevím,“ odpovím a mluvím pravdu. Jsem tak zmatená.

„Já vím. Pojd.“

Zničehonic se zvedne a zamíří z pokoje pryč a já ho následuji. Vycházíme ven z bytu, probíháme různými uličkami, on mě přitom drží za ruku. Najednou se objevíme před kostelem.

„Počkej tu,“ mrkne na mě a sám zaběhne dovnitř. Netuším, co tehdy tomu knězi napovídal, jestli to byl starý známý, nemám ani ponětí, jak se vůbec mohlo odehrát to, co následovalo. Nechápu, jak jsem to mohla udělat. Byla jsem jím natolik omámená, všechny moje city se ve mně smíchaly a udeřily plnou silou. Když pro mě přišel zpátky, už jsem tušila, co bude následovat. Jako bych znala jeho myšlenky. A kupodivu jsem se jim vůbec nebránila. Chvilka počátečního obřadu, svázání rukou, dvě obyčejná ano a svět zase běžel dál. Při prvním manželském polibku se realita sama krutě vrátila: hodiny na věži odbily půl desáté.

Trhla jsem sebou.

„Je ti něco?“ zeptal se starostlivě.

„Já – nic – to nic, jen mám za půl hodiny sraz s kamarádkami.“

„To stihneš,“ hladí mě po vlasech.

Znovu se rozbíháme, abychom včas dorazili k trhu. Čím blíže jsme radnici, tím je malíř vedle mě

smutnější.

„Ty teď odjedeš?“

Na to jsem vlastně ani nepomyslela, musím přece domů, za rodiči... za Petrem.

„Musím, jsme domluvené, doma by se po mně sháněli.“

„Ale pak se vrátíš?“ slyším zoufalství v jeho hlase.

„To víš, že ano, jen rodičům řeknu, že jsem tě potkala, vysvětlím jim situaci a pak hned přijedu zpátky. Čeká nás svatební noc,“ usměju se na něj a snažím se mu vlít do duše naději, aby věděl, že se vrátím, že už navždy budeme spolu. A on se usmívá na mě.

U radnice už netrpělivě čeká Markéta s Luckou.

„Prosím, nedoprovázej mě až k nim, lekly by se, co se děje.“

Jenom tiše kývl a pohladil mě po vlasech. Ale jeho oči mluví, přitahují mě a říkají „vrať se mi, jen se mi vrať.“ Ale já už měla myšlenky úplně někde jinde, doma, tam kam přece patřím. Rychlá pusa a už jsem spěchala za kamarádkami, aby se o mě nebály.

„Budu tu na tebe čekat, každý večer, než se vrátíš!“ zavolá na mě. Já se otočím a usměji.

Ach Petře, proč jsi mě jen tenkrát požádal o ruku, věděl jsi, že tě nemůžu odmítnout. Ale musela jsem odmítnout svatbu, vždyť už jsem přece byla vdaná. Ty jsi o tom nemohl a nesměl vědět. Klekla jsem tehdy na kolena a slibovala ti, že spolu zůstaneme, jen ať se nebereme, vždyť to přece není nutné, když se dva mají rádi. Souhlasil jsi, a já jsem ráda, že tě mám. Když se ale zadívám na obraz, který jsem ti přivezla, musím často přemýšlet, jestli na mě tam, pod starou radnicí, stále čeká má láska, má fantazie, můj sen: můj muž.

O myšce Běhalce

Byla jednou jedna myška jménem Běhalka, a ta myška byla jedna z nejrychlejších a nejhornlivějších myšek v celém lese. Díky tomu a také díky své věrnosti se stala poselkyní na dvoře myší královny Šedivky.

Tohoto titulu si cenila víc než čehokoliv jiného, a proto se snažila královně ukázat svou vděčnost tím, že byla ze všech svých družek nejlepší: důležité zprávy rozhlašovala po celém myším království nejrychleji, horlivě se hlásila ke každému úkolu jako první a snažila se předběhnout ostatní královniny služebné, jak jen to šlo.

Jednoho dne jí královna řekla: "Běhalko, potřebuji tvé služby. Jsi nejvěrnější z mých poddaných, a já bych potřebovala, abys doručila důležitou zprávu až na druhý konec lesa, kde začíná království myšáka Fouska. Dnes ráno jsem se doslechla, že nad naši krajinu míří letka nepřátelských káňat. Běž, Běhalko, a doruč tuto zprávu mému drahému příteli, aby se on i všichni jeho poddaní stihli ukrýt do bezpečí. Nemusíš tentokrát příliš spěchat, jen zprávu bezpečně doruč! Pak se vrať zpět, aby ses i ty mohla schovat."

Běhalka byla polichocena. Taková důležitá zpráva, kterou královna svěří právě jí! A jak by jí byla vděčná, kdyby zprávu doručila velmi rychle a vrátila se v rekordním čase! To by ji možná udělila i medaili!

Běhalka se dala na cestu. Obratně kličkuje mezi mechy a pařezy, cestu dobře zná, neběží na konec lesa poprvé. Už zdaleka se vyhýbá nebezpečné tůni. Její fousky proráží traviny na louce, ještě mokré od rosy. Ale to Běhalce nevadí, je na studenou vodu zvyklá. Běží opravdu rychle. Když se ocitá na rovné lesní pěšině, přidává, aby se do západu slunce stihla vrátit domů.

Jak tak běží, nevšimne si divokého prasete, které kousek před ní spokojeně chroustá žaludy. Prase naopak neopatrnu a až příliš hlučnou myšku spatří. Potichu, jak jen prase může, se tedy přikrade blíž k cestičce. Myška je od něj pár metrů a stále ho nevidí, dva, jeden... a chramst!

Myška sebou naposledy mrská v prasečí tlamě, než jí obrovské zuby rozdrťí vaz.

Důležitá zpráva se tak do království myšáka Fouska nedostala včas, do posledního poddaného byli pobit, ačkoliv královna poté, co se myška dlouho nevracela, vyslala ještě další poselkyni. A Šedivka se dlouho soužila pro svou věrnou přítelkyni, která měla tu nepěknou vlastnost, že byla až příliš horlivá. Alespoň divočák si pochutnal.

Pavouk a masožravka (na motiv Zajíce a želvy)

Žila, byla jedna velká masožravka, která se pyšnila tím, jak dovedně lapá mouchy. Stačilo je nalákat na trochu vůně a sladké šťávy a mouchy jí samy létaly na jazyk. Pak už jen zavřela pusku a mouchy se začaly samy rozplývat.

Jednoho dne zavál vítr do blízkosti masožravky pavouček, který se pevně držel svého lanka. Masožravka byla ráda, že má nového posluchače, před kterým se může vytahovat.

"Myslím, že jsem nejchytřejší rostlina, ba nejchytřejší tvor na celé louce! Nikdo nenachytá tolik šťavnatých much, jako já."

"Myslíš?" opáčil pavouček, který se sotva usazoval na košatém keři.

"Vím to jistě."

"Možná nachytáš nejvíc much proto, že jsi jediná, která se jimi na louce živí."

"A ty umíš lovit mouchy?"

"Možná umím, možná ne. Pojdme si dát závod, kdo z nás dřív nachytá deset much."

"Nemáš ani vůni, ani sladkou chuť! Jak tedy můžeš lovit? Ale dobrá, sázku přijímám, výhra bude snadná!"

A s těmi slovy se masožravka otevřela dokořán vstříc sluníčku. Za chvíli jí na jazyk sedla první moucha. Se spokojeným výrazem se masožravka podívala na pavoučka. Ten jen lozil nahoru a dolů po keři, choval se nanejvýš podivně a masožravky si vůbec nevšímal.

Když se rostlině podařilo ulovit další tři mouchy, pavouk stále jen pobíhal po keři.

'Asi závod vzdal,' pomyslela si. 'Nevadí, mám velký náskok, můžu si chvílku zdřímnout a pak budu pokračovat, jsem už unavená.' A usnula.

Pavouk mezitím utkal celou pavučinu, posadil se doprostřed a vyčkával. Netrvalo dlouho a objevila se první moucha. A protože se masožravka ve spaní zavřela a nelákala již svou vůní, moucha se zaměřila na pavučinu, která byla v tom kraji věcí neznámou. Odvážila se přiletět blíž... a přilepila se. Za chvíli se na pavučině zmítalo celé hejno much.

"Vyhrál jsem!" volal vítězoslavně pavouk, což vytrhlo masožravku ze spánku.

"To není možné! Tys podváděl!"

"Nepodváděl jsem, jenom jsem pracoval celou dobu, co ty jsi spala."

Alena Zbořilová

Natálčin vánoční sen

Zase po roce pomalu ale jistě přicházejí Vánoce. Čas spojený s přípravou na nejkrásnější dny v roce, čas splněných přání a tužeb. Mnoho z nás má nezapomenutelné vzpomínky na své dětské Vánoce. Sníh se hustě sypal z oblohy a brzy ho bylo tolik, že všechno kolem bylo přikryté bílou peřinou. Děti se koulovaly, stavěly sněhuláky, sáňkovaly a hlavně se těšily na nadcházející vánoční svátky. Co asi ten Ježíšek přinese?

A určitě něco přinesl. Někdy to nebylo právě to, co jsme si přáli, ale radost z dárků byla vždy opravdová. Největším dárkem bylo, že se sešla celá rodina u vánočního stolu. Prostředí plné radosti, lásky a pohody. V poslední době se Vánoce stávají i komerční záležitostí a to je velká škoda. Ale děti, pokud si s nimi povídáme o vánocích, tradicích, pokud společně pečeme cukroví a zdobíme symbol Vánoc-stromeček, se na Vánoce těší a to nejen na dárečky.

Malá Natálka psala Ježíškovi o svých přáních a byla by ráda, kdyby se některé splnilo. „Milý Ježíšku, moc bych chtěla pejsky, ale živé a potom rybičky a malá koťátka. I zakrslým králíčkem nebo andulkou bych nepohrdla. A také třeba i přehrávač a... Ale nejvíce bych si přála, aby u vánočního stolu byla celá rodina. Máma, táta, bráška a všichni nejbližší. Máma už nepřijde, ale určitě bude všude kolem nás. Andělé si ji vzali do nebička... Posílám jí krátkou básničku- Jablíčko pro mámu. Maminka v kuchyni jablíčko rozkrojí,

uvidí hvězdičku

co byla schovaná v červeném jablíčku.

Ta malá hvězdička,

co byla v jablíčku,

řekne Ti, maminko,

jak máme Tě rádi.

Ale je již pozdě a Natálka se chystá do postele. Byl poslední večer před Štědrým dnem a na obloze svítilo mnoho hvězdiček. Mráz kreslil na okno krásné obrázky a Natálce se pomalu zavírala očka.

Usnula, ale najednou se ve snu přenesla na chatu, kterou mají v lese. Zdálo se jí, že někdo ťuká na okénko. Také slyšela nějaké podezřelé dupání. Co to asi bude? Kdo se to za mnou dobývá? Protože se nebála, vykoukla ven a před chatou uviděla malého srnečka s maminkou. Je vánoční noc a my jsme za Tebou přišli, abychom Tě potěšili a zahráli si s Tebou. Natálka se oblékla a vyběhla před chatu. Začala si hrát s malým srnečkem, kterého pojmenovala po svém oblíbenci z pohádky – Bambi. A co takhle hostina? Štědrovečerní. Na dřevěný stoleček donesla mrkev, jablíčka a další pochoutky. A najednou se z lesa začala přibližovat další zvířátka. Přišel i statný jelen, po něm přihopsala veverka a mnoho dalších návštěvníků. To jsou krásné vánoce, myslela si Natálka. Rychle se otočila, vběhla do chaty, aby vzbudila i malého bratříčka. Ale ten již byl vzhůru a přes sklo viděl ten radostný rej venku. A chtěl si hrát se všemi zvířátky. Kolem chaty bylo moc veselo. Děti i zvířátka si zazpívaly krásné koledy. Najednou se kolem úplně rozjasnilo. Měsíční svit ozářil celé prostranství před chatou, všechno ztichlo a z nebe začaly padat hvězdy. Musíme si něco přát...

Ale já si přece již přála... A já, také odpověděl bratříček. A co sis přál? Já bych chtěl autíčka s očima, knížečku, brusle, pohádky a vláček, který bude mít mnoho vagonků. Na ty já naložím naše dárečky pro mámu a vláček je odveze do nebička. To je hezký nápad, řekla Natálka. Já tam dám i svou básničku, co jsem složila, a nějakou panenku, aby jí nebylo smutno...

A v tom se Natálka probudila. Spala moc dlouho, bylo již téměř poledne. Ale protože chtěla vidět zlaté prasátko, tak ani nemusela jíst. Byla moc zvědavá, jestli se to nyní podaří a prasátko uvidí. Jedině tak prasátko Pepu, našeho šmudlu, ozvalo se z kuchyně. A opravdu, žádné zlaté prasátko neviděla.

A konečně nastal dlouho očekávaný okamžik – zvoneček zval do pokoje. Pod stromečkem byly dárky, ale nic živého Natálka neviděla. Byla trochu smutná, ale snažila se, aby to na ní nebylo moc vidět. Ale nějak se jí to nedařilo a tak šla brzy spát. Chtěla, aby se jí opět zdál ten krásný sen o Vánocích na chatě. Překvapení nastalo další den ráno. Něco pořád stahovalo Natálce peřinu. Kdo stále otravuje, pomyslela si. Otevřela jedno očko a co vidí – malé, krásné štěňátko labradorského retrívra. Právě takového pejska si přála. Vyskočila z postele a začala se mazlit s novým kamarádem. Pejsek dostal jméno Enjinka. A ještě jedno překvapení: malý Pepíno dostal andulku a zakrslého králíčka. To bylo radosti. Děkujeme Ti Ježíšku...

Oldřich Kuchař

S Františkem k protinožcům (reportáž psaná na koleně)

Moje cesta na Nový Zéland začala nenápadným e-mailem, který mi došel od přítele Františka.

„Ahoj Oldo, nechceš jet se mnou na infošku na N.Z.“ Nesměle jsem to oznámil ženě, která souhlasila a tak jsem se mohl po vyřízení formalit sbalit, předat vedení agentury děvčatům a vyrazit vlakem do Prahy.

Pondělí 12.11.

Čekání na letišti při četbě časopisu přerušila nečekaně otázka: „Prosím Vás, pane, mohu tu nechat chvíli ten kočárek?“ Zvednu hlavu a vidím Františka. Stojí přede mnou, usmívá se a tlačí před sebou vozík se svými zavazadly. Vždy se s ním rád vidím, neboť máme spoustu společných zájmů a vyhovuje mi jeho smysl pro humor. Pomalu se tu objevují i ostatní členové naší skupiny. Řízným hlasem se představuje velitelka Alenka, která nám rozdává letenky, a sděluje instrukce pro cestu. Skupinu tvoří 4 manželské páry, tři kluci ze slovenských Michalovců, pan Pytlíček, já s Františkem a dalších 6 zralých žen pracujících v cestovním ruchu.

Alenka nás upozorňuje, že si máme připravit příruční zavazadlo s ohledem na to, že se s našimi kufry setkáme až na N.Z. Pán, který nás odbavuje, je však jiného názoru a tvrdí, že si je určitě budeme muset při mezipřistání v Seoulu vyzvednout, neboť tam nocujeme. Vzniká tím nenápadný informační šum, díky kterému si František strká prošívanou bundu do kufru, aby ji nemusel tahat s sebou do letadla.

Plně obsazené letadlo Boeing 777 společnosti Korean Air startuje v 19,00 již za tmy. Asi po dvou hodinách letu míjíme Moskvu a pokračujeme dál na východ. Po večeri se v kabině ztlumí osvětlení a klímbáme při monotónním šumění okolního vzduchu a hučení tryskových motorů. Let je klidný jen občas narazíme na hrbatější vzduch. V takových situacích nás okamžitě vybízí letušky, abychom se připoutali. Ráno přelétáváme přes zasněžené hory v Mongolsku a pouště a hory v Číně. Letíme dokonce přímo přes Peking. I z této výšky je vidět, že se jedná o mimořádně velké město. Na několika místech je možno vidět shluky mnoha desítek výškových budov. Hustě obydlená aglomerace zasahuje až ke Žlutému moři. Velkým obloukem oblétváme Severní Koreu a přes oblačnost sestupujeme k letišti v Incheonu, které vyplňuje jeden z ostrovů u pobřeží. Je právě po dešti, když

dosedáme. Naše hodinky ukazují 4,00 ale zde je již 12,00. Časový posun je + 8 hodin a vzdálenost přes 9 000 km.

Úterý 13.11.

Posouváme tedy ručičkami svých hodinek a řítíme se s davem dalších dvou set cestujících rozlehlými chodbami letiště. I když po výstupu z letadla se zdálo, že jsme všichni, nyní v příletové hale se nás Alenka nemůže dopočítat a je z toho špatná. Takový začátek asi nečekala. Už jsou tu i naši korejští partneři, zařízení je i úschova zavazadel, se kterými se zde opravdu nesečkáme a tuláci stále nikde. Chybí pan Pytlíček a ještě další tři osoby. Asi se přidali k jiné skupině, neboť se ještě dostatečně neznáme. Až při východu z haly se opět všichni setkáváme. Tuláci jsou obtěžkáni zavazadly, která si díky informačnímu šumu v Praze vyzvedli. Doufáme, že naše zůstala v dobrých rukou.

Do Seoulu, hlavního města Jihokorejské republiky, jedeme asi hodinu autobusem. Přejíždíme na pevninu po moderních dlouhých dálničních mostech. Krajina kolem Seoulu je kopcovitá a protéká jí velická řeka Hangang. S blížícím se centrem rostou domy do výšky. Ve městě žije přes 10 milionů obyvatel a celá Jižní Korea jich má asi 43 milionů. Jsme ubytováni na úpatí kopce s televizní věží v devátém patře hotelu Hamilton. V pokoji máme dvě široké postele, jaké bývají v USA, rychlovarnou konvici a slušnou zásobu čaje a kávy. Pěkná pozornost. Dostáváme od Alenky mapy města a instrukce jak používat zdejší metro. Po krátkém odpočinku to jdeme s Františkem vyzkoušet. Na ulicích i v metru je plno převážně mladých lidí. Mají tmavé vlasy až na několik šedivých pánských hlav. Nosí dobré oblečení hlavně černé barvy. Někdy je té černé tolik jako u nás na pohřbu. Všude je vidět více žen než mužů. Většina jich neustále čučí na rozměrné obrazovky svých telefonů.

Automat na jízdenky s námi dokáže komunikovat anglicky, což je výhra. Vypadávají z něho plastové kartičky, se kterými se vydáváme odvážně do podzemí. Naštěstí tu jsou všechny stanice metra označeny nejen korejsky ale i číslem napsaným arabskou číslicí. Jelikož si při přestupu nejsme jisti správným směrem, dotazují se vedle stojící mladé Korejky anglicky na cestu. Ochotně nám radí a ještě předává malý plánec metra. Po rozloučení a vystoupení na příslušné stanici si nasazují brýle a zjišťují, že na plánek jsou pouze korejské znaky. Tak podle tohoto bychom daleko nedojeli. Naštěstí máme také svoji mapu. Procházíme se uličkami starší části města a snažíme se vylézt na kopec s věží. V parku pod vrcholem však cesta končí a tak s přicházejícím soumrakem sestupujeme zpět do rušné civilizace. Jelikož nám vytrávil, hledáme vhodnou hospůdku. Ještě, že jsou zde často mimo jídelniček v korejštině i fotky nastrojených talířků. Cena hlavního jídla není pod 10 000 Wanů, což je asi 10 USD (200 Kč). Končíme ve svérázném hospůdce 3x6m, kde jsou 4 stoly. Objednávám si nějaké karbenátky se zeleninovou přílohou a František tajemný salát. Po chvíli máme jídlo na stole a k němu tyčinky. O našem příboru si můžeme nechat zdát. Potýkám se s tyčinkami, ale jsem rozhodnut to nevzdat a povečeřet. František to má podstatně těžší. Salát na tyčinku nelze nabodnout a tak, když se mu tyčinky zvrtnou a sousto vysmekne, olízne občas jen holá pálivá dřívka. Salát je totiž politý omáčkou z chilli. Vedle sedící Korejci se baví na náš účet a popíjejí místní alkohol, který jim majitelka, kuchařka a číšnice v jedné osobě servíruje v uzavřených lahvích 0,2l. Asi ochrana proti pančování i šizení. Zkrátka nalej si sám. Pro nás dobrá inspirace. Po vyčerpávajícím boji se nám daří naše talířky vyprázdnit a vyrážíme opět do ulic. Je už tma a pořádná zima. František teskní po své prošívané bundě, která je kdesi v kufru a klepe se zimou. Nakonec rezignuje, vytahuje z baťůžku horolezeckou pláštěnku reflexní barvy a navléká si ji pod mikinu. Kdyby si ji nechal nahoře, vypadal by jak opravář cest, který se vrací z práce. Procházíme pěší zónou plnou stánků s rozličnou nabídkou. Od bižuterie přes vařenou

kukuřici až po párek obalený spirálou ze smaženého bramboru. Občas se zaskočíme ohřát do blízkého obchodu, kde František se zalíbením prohlíží teplé bundy, ve kterých by mu bylo určitě lépe.

Po deváté večer už celkem utahaní jedeme metrem zpět na hotel. U hotelu je ještě otevřena cukrárna, které neodoláme. Je to samoobsluha, kde si na tácek kleštěmi nandáte zákusky a u pokladny vám je zabalí. V hotelovém pokoji při horkém čaji pomalu rozmrzáme a cpeme do sebe zaslouženou odměnu. Potom na velkých postelích upadáme do spánku, aniž bychom mysleli na to, že u nás bychom už vstávali.

Středa 14.11.

Ráno v Seoulu je slunečné s teplotou mírně pod bodem mrazu. Snídaně je vydatná, anglická. Po deváté hodině přijíždí před hotel autobus a v něm sympatická průvodkyně s komplikovaným jménem. Prozrazuje nám však, že se jí přezdívá Moly. Tato přezdívka se okamžitě ujímá i mezi námi. Vyjíždíme na prohlídku města. První zastávka je přímo v centru mezi mrakodrapy. Moly nás vede k malé říčce protékající v betonovém korytě městem. Na ostrůvcích uprostřed toku je instalováno množství staveb a figur potažených tenkým barevným papírem. Vždy večer se v rámci každoročního festivalu luceren rozzáří. Bohužel nyní je dopoledne a tak je efekt jen poloviční. Po krátké procházce popojedeme k rozsáhlému parku. Zde jdeme kolem historického dřevěného domku k velké budově typických asijských tvarů. Má několikpatrovou prohlou střechu s prejzovou krytinou. Je to muzeum korejské kultury. Vstupné se zde neplatí. Kolem nás se motá plno mládeže školního věku s otevřenými sešity a u každého exponátu si do nich něco píše. Asi tu názornou formou probíhá výuka vlastivědy. V muzeu můžeme mimo jiné vidět a slyšet tradiční hudební nástroje, nebo obdivovat výzdobu při svatebním obřadu. Moly nás zde u velké fotky seznamuje se slavnostním historickým ceremoniálem u panovníka a polohou jednotlivých osob dle jejich funkce a společenského významu.

Přecházíme přes nádvoří kolem asijského zvěrokruhu do komplexu královského paláce.

Přes bránu musíme projít ve dvojicích, aby nás kontrola u vstupu dokázala spočítat. Chvilí nám trvá, než se seřadíme. Přece jen už je to pár let, co jsme tak chodívali ve škole. V parku si udiveně prohlížím ovocný strom bez jediného lístku, zato obsypán desítkami oranžových plodů podobných kaki. Bohužel na žádný nedosáhnou, abych se mohl přesvědčit. V komplexu je řada historických dřevěných budov starých několik století. Všechny jsou udržovány v perfektním stavu včetně barevných nátěrů. Zaujal mne objekt pro kulturní akce stojící uprostřed jezera a královský palác se systémem ložnic udělaných tak, že nikdo nepoznal, u které manželky panovník právě dlí. Prý to tak bylo z bezpečnostních důvodů, aby neměli čas na něj připravit atentát.

Před hlavní bránou do palácového komplexu, obehnaného vysokou zdí, stojí jako sochy čestná stráž v historických uniformách. V rukou muži svírají dobové zbraně. Od jednoho vojáka ke druhému přechází nenápadně muž, který k nim přikládá horký polštářek na několik okamžiků k prokřehlým prstům. Cítím s nimi. I když je dnes slunečno, teplo rozhodně není.

Během chození nám vyhládlo, a proto vítáme zprávu od Molly, že jedeme na oběd. Z rušné pěší zóny odbočujeme do malé uličky s dobře ukrytou útulnou hospůdkou. Není to žádný luxus, ale i cena je zde lidová 10 000 Wanů za denní menu. Jelikož výběr z menu jsme provedli již v autobuse a Moly ho telefonicky předala, nečekáme dlouho. Na stole je již malý předkrm. Několik misek s různými pomazánkami a kousky nakrájeného chleba. Polévkou je silný masový vývar, ve kterém plave několik

zelených lístků, patrně špenát. Jako hlavní chod mám výbornou grilovanou makrelu s rýží a množstvím mističek s různými přílohami a omáčkami. Jelikož byla makrela rozdělena na poloviny již před grilováním, jsou obě poloviny opečeny z obou stran, což rybě dodává na chuti. Jako příbor jsou opět jenom tyčinky. Moly se směje mému počínání a přináší mi na pomoc lžiči. S ní to jde podstatně lépe. K pití si dávám korejské pivo. Stojí 5 000 Wanů jako v Praze na Staroměstském náměstí. Cestou z obědu k autobusu nakupujeme několik suvenýrů a pak už uháníme k letišti v Incheonu.

Na N.Z. odlétáme v 17,00. Letíme opět stejným typem letadla. V našem oddělení je 9 sedadel v řadě a vždy po třech je mezera pro uličku. Je nás zde přes 100 a obsluhují nás 4 letušky. Sedíme s Františkem v poslední řadě číslo 53 uprostřed. Sice nám nikdo nehledí přes rameno do karet, ale zase tu za námi dosti často chroptí záchodový vysavač vtahujícího do svého nitra exkrementy pasažérů. Nad Japonsko už přilétáváme v noci. Naštěstí je v letadle dost místa pro natažení nohou, takže i moje přerostlá postava přežívá dlouhý let v pohodě. K jídlu je většinou výběr ze tří jídel: vepřové, kuřecí, ryba nebo pro vegetariány zelenina. Pití je dostatek. Tuto noc proklimbáváme s Františkem nad červeným vínem. Rovník přelétáváme ještě v noci nad Novou Guinei. Franta spí, takže slavnostní přípitek našeho prvního překonání rovníku se nekoná. Nad N.Z. přilétáme ráno. Je ukryt pod hustou oblačností, která má základnu asi v 500m. Když dosedáme na letiště v Aucklandu tak zrovna prší. Je 4,00 hodin dle Seoulu, ale tady je o 4 hodiny více, takže posouváme hodinky na 8,00. Jsme skutečně u našich protinožců, neboť celkový časový posun proti ČR je zde +12 hodin.

Čtvrtek 15.11.

V instrukcích k zájezdu jsme byli upozorněni, abychom na N.Z. nevezli žádné potraviny a pokud je vezeme, tak vše řádně deklarovat. Rovněž máme mít čisté boty.

Bohužel jsem v Seoulu koupil jako suvenýr tampóny ze zvláštní jedlé vaty plněné mletými oříšky. Parta tří kluků je s povoláním na kolemjdoucí motala přímo ve stánku na ulici a tak jsem neodolal. Cukroví je zabalené v krabičce, takže doufám, že to projde. Pro jistotu uvádím, že jídlo vezu. Ve vzorku na podrážkách mám několik kamínků. Nevím bohužel, zda jsou ze Seoulu nebo ještě z ČR. Zapomněl jsem se v Praze podívat. Nechávám to osudu.

Vstupní kontrola na letišti je opravdu důkladná. První upoutaly pozornost trekové hole. I když jsou úplně nové, musím je vytáhnout z obalu, aby se celníci mohli přesvědčit, že jejich gumové patky jsou čisté. Došlo i na cukroví z Koree. Nakonec mi koukli i na ty podrážky od bot. Naštěstí kamínky jsem z nich dolovat nemusel.

Na letišti už nás čeká zdejší partner CK Siam Travel Mrs. Vladka Kennet , které se N.Z. stal druhým domovem. Je zde již 10 let vdaná a bydlí na jižním ostrově. Jako obvykle nejsme komplet. Tentokrát za to mohou dva kluci ze Slovenska, u kterých objevili v zavazadlech pár jablek. Čekáme na ně a čas využíváme na výměnu peněz. Jeden zdejší dolar má hodnotu 17,-Kč. Po 15 minutách se konečně kluci objevují. Nakonec vyvázli bez pokuty ale i bez jablek.

Před letištěm nás čeká autobus, teplota pod 20 C a přeháňky. Zvláštní je, že autobus má otevřené dveře na levé straně v místě řidiče, ale ten sedí u volantu na pravé straně. Jakmile se rozjedeme, je jasno. Na N.Z. se jezdí vlevo. Chvilí to trvá, než si zvyknu, že nepředjíždíme, ale v tom levém pruhu jedeme trvale. Trochu zvláštní je to na dálnici, kde nás auta předjíždějí z opačné strany než je u nás obvyklé. Úplně nejhorší je však přejít cestu. Jsem zvyklý se vždy napřed kouknout vlevo,

než vstoupím do vozovky, ale vlevo je stále prázdné, zato zprava už na mne troubí, že se jim motám v jízdním pruhu.

Naším prvním cílem je přístav v Aucklandu. Vladka nám cestou sděluje, že na N.Z. žije 4,3 miliónů obyvatel a v největším městě Aucklandu jich z toho je 1,3 milionu. Hlavní město N.Z. je však Wellington na jihu severního ostrova, kde žije 180 000 obyvatel. Původní obyvatelé jsou zde Maoři, kteří sem připluli z Polynésie ve 13. století. Divoké kmeny, které tu byly před nimi, patrně snědli. Dnes je jich asi 500 000 a s přistěhovalci z Evropy se celkem snáší. Co jim také zbývá. Začátkem 19. století tu dost s bílými válčili, když jich sem přijíždělo čím dál více, ale po podepsání mírové smlouvy v roce 1840 je už klid. V některých oblastech mají Maoři své vesnice, ale většinou se již jejich populace promísila. Náš šofér je také Maor. Je to poznat z barvy pleti, která je snědá. Typické pro Maory je pohoda a srdečnost o čemž nás přesvědčuje nejen šofér, ale i další Maoři, se kterými se během cesty setkáváme.

Cesty jsou zde kvalitní, jen některé dopravní značky jsou zcela jiné. Naštěstí neřídím. Kolem cest nejsou příkopy ale travnaté pruhy, kde mohou zastavit bezpečně ti, co se na cestě neudrží. Podél cest vede v určité vzdálenosti el. vedení, převážně na dřevěných sloupech. Na všech i těch betonových jsou ve výšce asi 4m upevněny kolem dokola plechové pásy o šířce asi 0,5m. Je to zábrana proti nočním šplhavým savcům possumům, podobným našim kočkám. Ti sem byli zavlečeni z Austrálie. Přemnožili se a v honbě za potravou, kterou jsou ptačí vejce nebo ptačí mláďata, zkratují el. vedení. Netuší totiž, že nešplhají po stromě. Občas je vidět i přejeté kusy na okraji silnice.

Na předměstí Aucklandu míváme větší i menší rodinné domky, či spíše chaty dřevěné konstrukce, jaké jsou běžné v USA. Centrum města je tvořeno moderními mrakodrapy. Nad středem města se tyčí do výšky 200m televizní věž s vyhlídkovou restaurací. Z vysuté rampy se zde skáče bangy jumping. Kvůli bezpečnosti je akter jištěn vodíci lany.

Blíží se konec listopadu a ve výlohách se začíná objevovat vánoční výzdoba. Jak nám sděluje průvodkyně Vladka, vánoce se na N.Z. slaví spíše po americku. Štědrý den tu nikomu nic neříká. Dárky se rozdávají ráno 25.12.. Potom je k obědu vydatné jídlo třeba krůta a nové brambory. Někdy se zdobí i stromeček nebo aspoň věnec. Odpoledne a večer se konzumuje ovocný kompot s alkoholem. Často se vánoce slaví lenošením na pláži, neboť je zde v tu dobu léto. Vánočku nebo vánoční cukroví neznají.

Před vánočními se z N.Z. vyvázejí do celého světa jehňata. Ovce se musí připustit tak, aby rození jehňat nastalo již v zimě. Často při nepříznivém počasí dochází k jejich úhynu. Ne každý farmář má na takové praktiky povahu.

Po necelé hodině jízdy zastavujeme u zděné budovy správy přístavu. Je to široko daleko jediná historická budova. Je postavena v klasicistním stylu a má něco málo přes 100 let. Kolem jsou rozsáhlá překladiště kontejnerů a impozantní nákladní lodě zde kotví přímo uprostřed města. Vydáváme se na krátkou prohlídku. Před přístavem jachet jako poutač malého námořního muzea trčí do výšky obří laminátová jachta, která se zúčastnila oblíbeného závodu N.Z.-USA. První občerstvení absolvujeme ve stravovacím centru, kde si můžeme vybrat z několika známých značek stravovacích zařízení. Někteří z naší skupiny jdou do „číny“, jiní do místních specialit z ryb. Česká kuchyně tu chybí, takže ji nahrazují hamburgerem u Mc Donald's.

Po obědě se vydáváme na cestu jižním směrem do chladnějších hornatých oblastí. Zprvu jedeme po dálnici. Po několika desítkách kilometrů sjíždíme na kvalitní silnici první třídy. Domy kolem cesty mizí a nahrazuje je „velké golfové hřiště“. Tak totiž vypadá většina kulturní krajiny na N.Z. Travnaté pastviny se táhnou mírně zvlněnou krajinou od obzoru k obzoru. Jsou na nich roztroušena stáda ovcí a různobarevná stáda krav. Sem tam stojí osamělý strom nebo houština. Ze stromů poznávám pouze eukalypty a borovice. Borovice zde rostou nejčastěji v řadách v uměle vysázených lesích. Ostatní vegetace je pro mne neznámá. Mezi pastvinami jsou vidět natažené špagáty ohradníků, které znemožňují volný pohyb krajinou. Pole s obilím nebo jinými plodinami je zde vidět velmi zřídka.

Ptáci postávající podél cest se vůbec nepodobají těm, na které jsme u nás zvyklí. Občas kolem proletí pestře zbarvení papoušci. Narazíte zde i na volně pobíhající pávy nebo krůty s kuřaty. Možná někomu patří, ale na jejich sebevědomém chování to není znát.

V té pestré vegetaci mne na první pohled překvapilo stromové kapradí. Jsou to původní rostliny N.Z. Velmi svým charakterem kmene i koruny připomínají palmu, ale mají klasické rozměrné kapradinové listy, někdy i 3m dlouhé. Jsou prakticky všude kolem. V lesích i zahradách. Patrně to tu bude podobný plevel jako naše kozičky. Dovídám se, že spodní strana listu je stříbrná a Maoři signalizovali cestu lesem pomocí zlomených větvíček, které se leskly už z dálky.

Cesta ubíhá v občasných přeháňkách a Vladka nás průběžně krmí informacemi. Úřední jazyk je na N.Z. angličtina a maorština. Každý úředník by měl její základy znát, aby zvládl domluvu s Maorem, který nemluví anglicky. Nejvyšší hora na N.Z. je Mont Cook – 3 752m n.m. na jižním ostrově. Hora byla asi o 11m vyšší, ale při nedávném zemětřesení se na vrcholu odlomil kamenný blok. Největší jezero se jmenuje Taupo – 616 km² a zítra pojedeme kolem něho. ČR má s N.Z. bezvízový styk. Pro osoby do 35 let zde existuje program pracovní dovolené na 6-12 měsíců. Každý rok ho od nás využívá přes 1000 mladých lidí z ČR, kteří sem jezdí pracovat na farmy a plantáže. Je zde silná migrace obyvatelstva. Ročně přijíždí i odjíždí více jak 10% obyvatelstva.

Po 10 letech pobytu na N.Z. lze získat zdejší občanství, aniž by došlo ke ztrátě původního.

Velvyslanectví ČR na N.Z. nemá, pouze konzulát. Nejbližší velvyslanectví ČR je v Austrálii (Canberra).

Asi po dvou hodinách jízdy zastavujeme na kávu ve městě Cambridge. Jeho urbanistika je stejná jako v USA. Převážně přízemní dřevěné domy, některé s verandami. Před nimi sloupy el. vedení a řada menších stromů po obou stranách ulice. Všudypřítomné dráty křížují ulice všemi směry od sloupu ke sloupu. Nic na čem by oko cizince s obdivem spočinulo.

Jak se vzdalujeme od Aucklandu, provoz na cestách slábne. Nákladní auta jsou zde vzácností. Pokud nějaké jede proti nám tak je to většinou cisterna s mlékem nebo nákladňák s vlekem plný dřeva v podobě kulatiny.

Před příchodem člověka nebyli na N.Z. savci. Bylo to království ptáků a plazů včetně ještěřů.

Žil zde největší nelétající pták na světě, pštros Emu. Bohužel ho člověk už vyhubil.

S příchodem Maorů sem přišli i psi. Evropani sem dotáhli další druhy zvěře, které se z důvodu neexistence predátorů brzy přemnožily. První byly krysy. Později králíci a nyní je na prvním místě possum.

Odpoledne přijíždíme do města Rotorua ležícího na břehu stejnojmenného jezera. Je to centrum geotermálních aktivit, maorské kultury a tudíž i cestovního ruchu. Kolem města leží maorské vesnice. Po vystoupení z autobusu cítím ve vzduchu zvláštní pach. Není nijak silný ani dráždivý. Jen lehce nasládlý, zato je cítit úplně všude. Asi sirovodík. Jsme ubytováni v bungalovech hotelu Quality Inn. Opět velký pokoj a velké postele. Sotva se trochu zabydlíme a zahřejeme kávou, jedeme na prohlídku města. V malé maorské osadě Ohinemutu je plno symbolů a obřadní místnost s verandou pro shromažďování. Na mnoha místech se zde ozývá syčení a ze země vychází bílý kouř z páry, případně vytéká bublající vířící voda. Místní správce nám odtahuje víko kanálu a odkrývá tím pohled na vířící kotel. Voda má všude 100°C. Na břehu nedalekého jezera pozoruji neznámého černého ptáka s velkým červeným zobákem, který je velký jako naše slepice. Je tak zaujat hledáním něčeho důležitého v trávě, že mi vůbec nevěnuje pozornost. Po prohlídce místního kostelíku a přilehlého hřbitova navštívujeme prodejnu suvenýrů. Maori zde vyřezávají své bohy z kostí, dřeva i zeleného kamene. Oblíbeným materiálem je i perleť ze zvláštních mušlí, vyskytujících se pouze na N.Z.. Med z drobných bílých květů keře Manuka se zde nejen konzumuje, ale používá i k výrobě nejrůznější kosmetiky. Utrácíme za první tretky a pohlednice a přesouváme se k nedaleké nádherné stavbě Muzea of Rotorua, kde jsou rozsáhlé sbírky maorské kultury. Bohužel čas kvapí a tak můžeme nahlédnout jen do vestibulu s prodejnou suvenýrů. V parku před muzeem mne zaujal další zvláštní strom. Vypadá trochu jako juka, ale od Vladky se dovídám, že je to Cabbage tree, neboli zelový strom.

Večer odjíždíme autobusem místní folklorní skupiny do blízké maorské vesnice Mitai. Autobus už něco pamatuje. Je pestře pomalován, ale jede spolehlivě. Vystoupení spojené s tradiční večeří Hangi se koná ve speciálním areálu. U vstupu nás vítají maorské ženy v pláštěnkách zdobených ptačím peřím. Mají potetovanou bradu. Možná jen dočasně namalovanou pro představení. Představení začíná u přístřešku, pod kterým je něco voňavého zahalenou hustou houní. Kolem syčí pára z místního gejzíru. Přistupuje jeden z pořadatelů a po odklopení houně můžeme spatřit rošty s obrovskými plechy, na kterých jsou vyskládána kuřata, jehněčí kýty, brambory a zelenina v alobalech. Na vlastní oči se můžeme přesvědčit, jak matka příroda nám zde upekla večeři.

Přemisťujeme se úzkou pěšinou přes hustý les stromového kapradí k blízkému potoku. Připadám se jako ve filmu „Cesta do pravěku“. Jen ty velké přesličky z obrazů Z. Buriana tu ještě chybí. Z dálky se ozývají podivné zvuky, spíše výkřiky. Za okamžik se objevuje dlouhá kánoe vydlabaná z kmene stromu, ve které sedí polonazí potetovaní muži. Střídavě pádlují svými špičatými pádly a střídavě jimi sešraně šermují na všechny strany za bojového pokřiku. Kánoe přiráží ke břehu, muži vyskakují a poklusem mizí v lese. Vracíme se zpět a usedáme na lavice v krytém hledišti. Před námi je na scéně několik chýší osvětlených ohněm plápolajícím uprostřed. Program začíná bojovým tancem Ha-Ka, známým z ragbyových zápasů reprezentačního týmu N.Z. Asi dokáží soupeře tancem zastrašit nebo ochromit, neboť N.Z. je mistrem světa. Svůj tanec plný prudkých pohybů zbraněmi doprovází různými skřeky, kulením očí a vyplazováním jazyku. K mužům se přidávají i jejich ženy. Umí ječet a kulit oči stejně dobře. Umí však také krásně zpívat zcela neznámé melodie a ladně tancovat.

Po vystoupení následuje večeře tvořená jehněčím a kuřecím masem, brambory i sladkými a zeleninou. Sladké brambory chutnají jako naše normální, když nedopatřením namrznou.

Po večeři nechybí desert. Jsou to bílé dorty, které však nějak nedrží tvar. Chuť mají ale výbornou. František je hodně na sladké a jde si přidat. Vše se zapíjí pivem, vínem nebo vodou. Po návratu na hotel znaveni usínáme, zatímco u nás je právě poledne.

Pátek 16.11.

Budíček zvoní a my vstáváme do krásného slunečného rána. Opět vydatná anglická snídaně. Už si musím opasek povolit o jednu díрку. To není dobré znamení. Doma jsem si totiž předsevzal, že zde zeštíhlím. Zatím se mi to nedaří.

Po snídani balíme kufry a vyrážíme na proslavené geotermální pole Wai-O-Tapu.

První zastávka je u kouřícího gejzíru Lady Knox Geyser, do jehož jícnu místní průvodce po krátkém výkladu vysype pytlík práškového mýdla, popřeje nám dobrou zábavu a odchází. Nastávající vteřiny jsou plné napětí. Každý očekává silný výbuch. Nic se však neděje. Teprve po několika minutách se z jícnu začíná valit pěna. Už se zdá, že dnes se gejzír nerozběsí. Najednou se však tok pěny zrychluje a drobné šplouchance se rychle mění v mohutný gejzír horké vody a páry tryskající do výše dobrých 5 metrů. Vítr odnáší vodní tříšť do řad stovek přihlížejících diváků. Asi po čtvrt hodině se soptění pomalu zmenšuje a dav pózujících a fotících diváků se rozchází. Toto nevšední trochu komické představení se tu opakuje každý den ve stejnou hodinu. Příroda zde trochu zkrotla. Další malá zastávka je u bahenních jezírek Mud Pools, kde bahno bublá jako vápno při hašení. Konečně je tu hlavní bod dnešního programu, procházka kolem pestrobarevných jezírek a kouřících děr doprovázená neodmyslitelným pachem. Počasí nám přeje a tak absolvujeme kompletní 3km dlouhý okruh s nádhernými výhledy na bizarně zbarvenou a kouřící krajinu. Úzká pěšinka se místy mění v dřevěnou lávku vedoucí přímo nad bublajícími poli bahna nebo vodou plytkých jezer. Množství nevšedních vjemů v nás vytváří silný zážitek.

Po procházce a nákupu suvenýrů nasedáme do autobusu a pokračujeme na jih ke slíbeným sopkám. V krajině se objevuje více buše a lesů. Místy je vidět jak se zde provádí těžba dřeva. Les se zlikviduje tak, že se po vykácení stromů pomocí buldozerů vytrhají i kořeny a shrnou na hromadu. Do takto upravené holé země se sází nové stromky. Nedaleko od cesty vidíme kouřit chladící věž geotermální elektrárny. Dovídáme se, že je jich zde několik.

Zastavujeme u vodopádů Huka Falls. Jedná se spíše o velmi divoké peřeje zakončené malým vodopádem. Velké množství vody zde za děsného hukotu proudí vysokou rychlostí úzkým korytem ve skále. Pod vodopádem jsme zahlédli tryskovou loď. U autobusu se vytváří spontánně skupinka 12 osob, která má zájem o jízdu na této lodi. Vladka reaguje operativně a po krátkém telefonátu sjíždíme do nedalekého přístavu. Nasazujeme si pláštěnky a na ně ještě plovací vesty. Jízda po řece na tryskovém člunu ženoucím se rychlostí 80km/hod v prudkém slalomu je adrenalin. Když jeho řidič po zatočení vztyčeným ukazováčkem nad hlavou provede totéž v plném tempu s celou lodí, jsem rád, že se v tom prudkém obratu držím madla před sebou a bráním odstředivým silám, vyhodit mne z lodi. Slyším vřískot pasažérů a cítím spršku vody, která se přes nás přelila. Patrně je čím hrůzou s ostatními, ale ani o tom nevím.

Záď lodi se při obratu zvedne a po otáčce o 360 opět klesne na hladinu. Vše trvá asi 2 vteřiny.

Tak to je síla. Loď s námi se přežene po vlnách pod vodopádem a po dalším slalomu mezi porostem a skalami se vrací do přístavu. Jsem rád, že jsem to přežil.

Po krátké zastávce ve speciální prodejně na produkty z medu přijíždíme do města Taupo na břehu největšího jezera N.Z. Na horizontu za protějším břehem je již vidět panorama hor, ke kterým míříme. Zastávku na občerstvení využíváme s Frantou k procházce po jeho břehu. Kousek od nás kotví u mola 2 plováková letadla. Jelikož máme oba kladný vztah k létání, míříme k nim. Zastavujeme se u malého domečku s velkým nápisem Floatplane Scenic Flights, který stojí u vchodu na molo. Oslovuje nás přímo pilot a vysvětluje nám, že nejkratší vyhlídkový let je 10 minut stojí 100NZD na osobu a ty musí být minimálně 2. Sdělujeme mu, že máme zkušenosti s létáním, dáme mu jen 100 NZD za oba a chceme hlavně zažít start letadla z vody. Po chvíli zdráhání pilot nepříliš výhodnou nabídku přijímá. Píšeme naše jména do formuláře pro pojištění a nastupujeme do Cessny 206 s plováky. Je svěží jižní vítr a na hladině jezera se tvoří slušné vlnky s pěnou na hřebenech. Motor si pobrukuje na volnoběh a letadlo se lehce pohupuje cestou k bójkám označujícím vzletovou dráhu. Pilot se domlouvá radiem s blízkým letištěm. Konečně jsme bójku minuli, motor se rozeře a 300 koní žene letadlo vpřed a nás tiskne do sedaček. Vlny buší do plechových plováků a dunění společně s ořesy cítíme na vlastní kůži. Údery se zrychlují a slábnou, až zcela zmizí. Jsme ve vzduchu nad jezerem Taupo na N.Z. Zdá se mi to neuvěřitelné. Stoupáme pomalu nad úroveň domů na svahu blízkého břehu a stáčíme se nad jezero. Vpravo je vidět za jezerem hory. Bohužel jejich nejvyšší vrcholy jsou ukryty v mracích. Vlevo je vidět město Taupo, nad nímž se tyčí slušný kopec připomínající naši Ranou u Loun. Blížíme se ke druhému břehu zátoky a před sebou máme malé spíše sportovní letiště s asfaltovou vzletovou dráhou. Točíme další zatáčku, vracíme se k městu a pomalu klesáme. Fotíme z nadhledu typické domky rozseté v zahradách pod námi. Ještě fotka hlavní ulice, kde parkuje náš autobus a už děláme poslední zatáčku nad přístavem jachet a snášíme se k rozvlněné hladině. I když jsme přistáli hladce, plováky bouchly o vodu a nastalo poměrně prudké zbrzdění našeho pohybu. Pilot otáčí letadlo a pomalu plujeme zpět k molu. Děkuji mu za krásný zážitek a zvu jej do ČR, abych mu to oplatil. Zajímavá je konečná fáze přistání k molu. Pilot vypíná motor a vylézá z kabiny letadla plujícího setrvačností. Stojí na plováku a ve vhodném okamžiku s provazem v ruce pohotově přeskakuje na molo a přivazuje letadlo ke kůlu jako dobrého koně. Děláme společné foto a spěcháme k autobusu. Zastávku na občerstvení jsme perfektně využili.

V pozdním odpoledni s námi autobus uhání podél jezera Taupo a zastavuje před motelem Parklands Motor Lodge v městečku Turangi. Bungalovy jsou zde vybaveny ložnicí i obývánkem, kde si ustal na jedné z postelí František. V blízkém supermarketu kupujeme půlku grilovaného kuřete s bramborovým salátem, takže večeříme z vlastních zdrojů. Po večeři provádíme degustaci místního červeného vína. Musíme uznat, že je pitelné a nebezpečně lahodné.

Sobota 17.11.

Bohužel včerejší špatná předpověď počasí se naplnila. Obloha je zatažená šedivými mraky a po cestě na snídani do motelové restaurace začíná dokonce už pršet. Naděje na plánované vycházky ke kráterům sopek v národním parku Tongariro se vytrácí. Pršet má vydatně a celý den. Vladka rozhoduje, že zajedeme alespoň na prohlídku lyžařského střediska Iwikau na úpatí sopky Ruapehu do výšky 1700m. Když tam po hodině jízdy vysedáme, zjišťujeme, že zde neprší, ale leje jako z konve. Zde někde byl natáčen film „Pán prstenů“.

Zelená příroda je zde nahrazena obrovskými i menšími bloky černých lávových kamenů a zbytky sněhu z nedávno ukončené lyžařské sezóny. Přímo z autobusu přebíháme pár desítek metrů do tepla místní restaurace. Na nějakou vycházku není ani pomyslení. I těch pár metrů stačilo na promoknutí a

prokřehnutí. Hřejeme se nad šálkem čaje a prohlížíme si fotky visící na stěnách, které zachycují počátky lyžování na N.Z. před druhou světovou válkou.

Chvíli po nás přichází i skupina promoklých horolezců, obtěžkaných karabinami a lany. Taky to pro dnešek zabalili. Asi po hodině sjíždíme na úpatí sopky do velkého návštěvnického centra ve vesnici Whakapapa. Kromě běžného prodeje suvenýrů a poskytování informačních služeb je tu i expozice o zdejší přírodě a docela velký kinosál. Vladka nás zde seznamuje se zajímavostmi místní fauny demonstrované na vycpaninách. Překvapuje mne, že nejsou ve vitrínách a je možné se jich dotknout. Poprvé zde vidím známého ptáka kiwi a mohu obdivovat jeho dlouhý zobák a jemné peří. Nedivím se, že si s ním Maoři zdobí své pláštěnky.

Všichni zde posléze sledujeme film o historii osidlování N.Z. a další o kráse a nebezpečí sopek.

V přestávce na oběd se mi daří uvařit místní párky tak dobře, že všechny popraskaly. Navíc dostávám od Františka vyčiněno, že jsem je vařil ve střívku. Zkrátka zavděčit se není jednoduché.

Odpoledne jedeme do termálních lázní v sousední vesnici Tokaanu. Jedná se o svérázné zařízení provozované Maory, které má daleko do moderních aquaparků. Prvních 20 minut absolvujeme ve dvou skupinách, kluci a holky, v malých bazéncích s nažloutlou vodou z gejzírů za plotem. Má 41 stupňů Celsia a nedá se v ní vydržet dlouho. Pro lidi s nemocným srdcem může být myslím i nebezpečná. Potom se přemísťujeme do velkého otevřeného bazénu, kde je normální voda, ohřívána z přírodních zdrojů pouze na teplotu 36 stupňů Celsia. V té už se dá i plavat. Kromě naší skupinky je zde i několik rodin domorodců. Déšť pomalu ustává. Po opuštění bazénu se ještě stíhám projít po pěšině přes tajemná křoviska s kouřícími jezírky, která jsou hned vedle lázní. Nedostatkem teplé vody zde opravdu nikdo nemůže trpět.

Večeříme tentokrát v restauraci. Dávám si prkénko s místními sýry a František zase salát.

Po večeři na pokoji, nad lahví vína, konzultujeme dojmy s Martou a Jiřinou, které se k naší skupině přidaly až na N.Z. Dovídáme se od nich, že po absolvování našeho programu budou ještě pokračovat na cestě po jižním ostrově za doprovodu příbuzného, který tam žije. Jsou to dvě odvážné babičky.

Neděle 18.11.

Dnes už neprší v kuse. Sluníčko se střídá s dešťovými přeháňkami. Teplota je po ránu zde pod horami jen lehce nad nulou. Pořádně navlečení vyrážíme zpátky na sever do tepla. Vladka nás cestou opět krmí informacemi o životě na N.Z. Kmenová společnost Maorů spočívá na obřadech. Základem je rodina a příbuzní. Prozrazuje též něco o sobě: kde bydlí, čím se zde baví i co dělá její manžel. Poslední zastávka na maorské suvenýry v návštěvnickém centru v Rotorua a již míříme k pobřeží Tichého oceánu.

Za oknem autobusu se golfová hřiště pastvin střídají s bujným porostem buše, který roste převážně na strmějších svazích. Téměř veškerá vegetace je krásně zelená. Jenom množství všudypřítomných žlutě kvetoucích keřů se barevně odlišuje. Vladka nám sděluje, že je s tímto keřem, který byl na N.Z. zavlečen, velký problém. Je velmi houževnatý a rozrůstá se na úkor místní vegetace. Vláška se jej snaží likvidovat všemožným způsobem, ale zatím prohrává.

Tichý oceán poprvé vidíme ve městě Tauranga. V dnešním větru nás vítá na pláži pěknou příbojovou vlnou. František se směle vrhá do vln. Já smáčím pouze kotníky a brouzdám se pomalu mezi tisíci kusy pestrobarevných škeblí. I když mezi přeháňkami se občas objeví modrá obloha a zasvitne slunce, teplo na koupání vypadá rozhodně jinak. Po malé přestávce, při které se snažím vystoupit na úpatí blízkého kopce, se vydáváme na další cestu. Kolem silnice se začínají objevovat plantáže kiwi a dalšího tropického ovoce obehnané vysokým živým plotem z tují i jiných dřevin včetně bambusu.

Přestávku na oběd děláme ve městečku Waihi. Má za sebou zlatokopeckou horečku a i dnes je zde povrchový důl, ze kterého se stále těží zlato. Jdeme se k němu podívat. Je to dobrých 200m hluboká jáma ve tvaru trychtýře rozdělená po obvodu do jednotlivých pater. Na dno nelze téměř dohlédnout. Zlato je zde obsaženo v křemičitanech, jejichž vzorky i historii a technologii těžby zachycuje expozice v místním informačním centru. Kvůli těžbě se dokonce muselo přestěhovat torzo místního kostela, podobně jako u nás v Mostě. Na hlavní třídě stojí bronzová socha horníka s kusem horniny v ruce.

Občerstvení řešíme s Františkem v místní cukrárně. Zákusky jsou velké a chutné.

V pozdním odpoledni přijíždíme na krásnou pláž do vyhlášeného letoviska Whitianga, kde jsme ubytováni na pláži Buffalo Beach v motelu Oceanside. Honem jdu zkusit koupel v moři. Je odliv. Můj pokus končí asi 100m od břehu, kde mi sahá voda po kolena a je už docela studená. Má sotva 18 stupňů a vzduch není o moc teplejší. Brodím se tedy zpět a na pláži chvíli lícituji mezi množstvím lastur. K večeri si vaříme vynikající rybí polévku, kterou nám doporučila Marta s Jiřinou a dorážíme se pizzou. Jelikož máme apartmá v přízemí s oknem až po zem, vypadá to jako bychom bydleli ve výloze. Ta se dá navíc odsunout tak, že nemusíme chodit ven přes recepci.

Večer je konečně jasná obloha. Po souhvězdí Velkého a Malého vozu včetně Severky není ani stopy. Snažím se najít Jižní kříž, který jsem viděl na vlajce. Nevím však kde ho hledat a tak žádám o pomoc náhodné chodce. Ti však nemají ponětí, kde je jih natož nějaký jižní kříž. Nakonec nacházím jedno souhvězdí, které by to mohlo být. Jeho osa je mírně šikmá, ale možná to tak má v tuto roční dobu být.

Pondělí 19.11.

Dnes je od rána krásně. Snídani máme nachystanou již od večera v lednici. Sice v programu stálo, že snídaně bude do postele, ale těch pár kroků ke stolu mne nezabije. Oblékáme si pumpky, mažeme huby krémem proti slunci a na hlavu dáváme kšiltovky. Čeká nás totiž procházka. Zahajujeme ji asi po hodině jízdy na útesu nad mořem, odkud je krásný výhled na ostrovy kolem pobřeží a zátoku Mercury Bay. Tady někde prý slavný mořeplavec Cook pozoroval při své první cestě kolem světa zatmění planety Merkur. Pomalu sestupujeme po pěšině pře hustou buš a po půlhodině chůze se ocitáme na nádherné pláži obklopené mohutnými pískovcovými skalami. V jedné z nich je otvor vytvořený erozí mořskou vodou. V průhledu za otvorem je vidět další osamělou skálu připomínající oltář. Otvor má tvar gotického oblouku a říká se mu Cathedral Cove. František patří opět mezi otužilce, kteří se zde koupou. Po návratu k autobusu děláme společnou fotku na terase nad mořem a vyrážíme dál.

Jen po pár kilometrech zastavujeme přímo u další nádherné pláže v Hahei. Jsou na ní toalety se šatnou, takže ani já neodolám a jdu si zaplavat. Dnes není vítr a hladina je klidná jako na rybníku. I

když slunce již pořádně pálí, voda je studená. Po pár tempech cítím, jak se mi kůže smršťuje chladem. Už skoro nedokáži dýchat. Honem ven na mělčinu. Stojím na břehu a pozoruji, jak po Pacifiku připlouvá k naší pláži skupina barevných kajaků. V některých cestují i rodiče s malými dětmi. Prý je to zde oblíbený druh turistiky. Být zde příboj jako byl včera, určitě by jejich plavba i přistání nebylo tak snadné.

A je tu další přejezd. Tentokrát na pláž Hot Water Beach. V jednom místě, zde prosakuje pískem do moře horká voda z blízkého vřídla. Při odlivu se zde dají vydlabat do písku jamky, do kterých horká voda prosákne a hřeje Vám třeba prdelku. Bohužel nyní je příliv a zmíněná část pláže je pod vodou. Tak snad příště. Kousek od pláže je umělecká galerie. Je zde možné shlédnout i koupit díla místních výtvarníků, nebo alespoň malý suvenýr. Po kytkách kolem autobusu poletuje zvláštní velký motýl. Bohužel chvíli neposedí a tak na fotce nebude.

Po malém bloudění přijíždíme do vinařství nedaleko pláže Cooks Beach, kde máme dnes zajištěn oběd s ochutnávkou místních vín. Velké poháry s ochutnávkou se nosí po 4 kusech v zářezech prkénka. Je to vtipné a praktické. Nemohou spadnout z tácku. Shodujeme se s Františkem, že rozhodně nejlepší je místní Savignon.

V pozdním odpoledni projíždíme, v souladu s programem, přes Auckland na sever. Zastavujeme kousek od centra města na úpatí jedné ze sopek, kterých je kolem vidět několik. Jsou to celkem nenápadné kopečky, z velké části zastavěné, s převýšením asi 100m nad okolím. Jdeme nahlédnout do kráteru a pokochat se pohledem na večerní město. Kromě centra je všude nízká zástavba a plno zeleně. Město se rozkládá na úzkém krčku severního ostrova s velmi členitým pobřežím a množstvím sousedních ostrovů. Do města se dá připlout jak z Pacifiku, tak z Tasmanova moře.

Ubytování jsme v hotelu Gulf Harbour Lodge v novém satelitním městečku Whangaparaoa severně od Aucklandu. Dnes si dopřáváme opět večeři v restauraci, kterou kvůli naší skupině otevřeli. Dáváme si smaženou rybu a hranolky. Je to vyhlášená místní dobrotka a opravdu nám chutná. Jelikož ryba musí plavat, zapijíme ji místním pivem.

Úterý 20.11.

Ráno je bohužel zataženo. V dobré víře, že vyrážíme na sever za teplem, si oblékáme opět pumpky. Včerejší teplý den je ale ten tam. Po snídani už začíná pršet. Naštěstí jen slabě. První zastávka je ve vesnici Puhoi. Na stejnojmenné řece ji založily přistěhovalci z Čech ve druhé polovině 19. století. Bylo jich něco málo přes 80 a jejich začátky zde nebyly vůbec jednoduché. Nebýt pomoci od místních Maorů, tak by nepřežili. Expozice o historii obce je v místním muzeu vzniklém z bývalé školy. Dnes v obci žije asi 200 obyvatel a mnozí z nich jsou potomky přistěhovalců, neboť jejich jména nezaprou český původ (Shishka, Straka).

Po prohlídce muzea i přes 130 let starého dřevěného kostela odjíždíme dále na sever.

Kolem poledne zastavujeme ve městečku Kawakawa, kde jsou veřejné záchody navržené světoznámým panem Hundertwasserem. Jelikož opravdu potřebujeme již všichni na záchod, přesvědčujeme se na vlastní kůži, že záchody jsou nejen nevšední ale i funkční. Vypadají, jako by je někdo postavil ze střepeň posbíraných na smetišti. Zastávku využíváme i pro doplnění zásob potravin a někteří i zásob místních dolarů, které se při zdejších cenách rychle tenčí. Středem hlavní ulice projíždí pomalu po téměř zapomenutých kolejkách historický vláček plný malých dětí a jejich rodičů. Kousek

bokem stojí malá nádražní budova s ještě menší restaurací se spoustou fotek vlaků na stěnách. Vše udržované a čisté. Asi je to tím, že těch historických památek tu nemají mnoho a tak si jich více váží.

Odpoledne přijíždíme do centra vodních sportů, městečka Paihia, kde v přístavu nasedáme na loď. Je to moderní katamarán, se kterým plujeme kolem desítek ostrovů. Některé z nich tvoří jen špičaté skály trčící z vody. Nedaleko přístavu míváme velkou výletní loď, která zde kotví. Bohužel stále prší a tak většinu času trávíme v kryté kabině. Najednou zvuk motoru utichá. Blížíme se ke skupince menších lodí. Za okamžik už vidíme důvod naší zastávky. Nad hladinou se objevují ploutve delfínů. Je jich tu celé hejno a někteří i vyskakují z vody. Tyto akrobatické kousky však není možné vyfotit, neboť jsou rychlé a nepředvídatelné. Po chvíli skotačení delfíni připlouvají až těsně k naší lodi a nakonec ji i podplouvají, takže nám dopřávají i několik fotek.

Další plavba končí před otvorem ve skále zvané „Hole in the Rock“. Chvíli zde stojíme, neboť otvorem právě proplouvá menší loď s pasažéry sedícími v pláštěnkách na otevřené palubě. Upřímně je v tom chladném dešti lituji. Konečně je řada na nás. I když to vypadá, že naše velká loď se nemůže do otvoru vejít, proplouváme i pře silné vlnobití bezpečně a docela rychle. V jeskyni, která je dlouhá asi 50m duní ozvěna silných motorů naší lodi. Za několik vteřin jsme opět na širém moři. Znovu obeplováme skálu a kapitán nabízí ještě jedno kolo. Návrh je s jásotem přijat. Má to však jeden háček. Je třeba znovu zaplatit jízdné. Jásot okamžitě utichá a tak míříme zpět do přístavu. Na plný plyn se loď řítí vřed a nechává za sebou širokou brázdu zpěněné vody. Odhaduji naši rychlost na 70-80 km/hod. Obě přídě narazí prudce na vlny a trupem se ozývá temné dunění provázené rychlým škubáním celé lodi. Pohyb po palubě je velmi nejistý, jako v těžkém draku. Obsluha v baru je hodně rozkročená. Při chůzi po palubě se stále něčeho přidržuji, aby se mnou setrvačné síly někam nesmýkly. Přes okna, omývaná hustým deštěm a stříkající mořskou vodou je vidět rozmazaně obrysy ostrovů a ostrůvků, které v rychlém tempu míváme. Náhle burácející motory tichnou a pozoruji, že loď vjíždí do malé zátoky Otehei Bay s ještě menším přístavem. Je to pouze molo, za kterým se krčí několik přízemních domků. Kapitán sděluje palubním rozhlasem, že na ostrově Urupukapuka bude zastávka 45 minut.

Většina pasažérů míří z lodi přímo do přístavní hospody. František mne láká na malou procházku, ke které vybízí i cedule u přístavu. Jelikož zrovna téměř neprší, nechávám se zlákat a nelituji. Po pěšině stoupáme do kopce, který se vypíná nad zátokou. Zpočátku procházíme řídkým lesíkem a potom již vystupujeme po krásně zelených pastvinách. Tráva je zde hustá a měkká jako luxusní koberec. Cítím, jak mi prudký výstup rozpumpovává plíce až mě to v trubicích řeže. Chvílemi zastavuji, abych popadl dech. Maskuji tyto nucené zastávky kocháním pohledem na zátoku a okolní ostrovy.

Z vrcholu kopce je krásný výhled na všechny strany. V blízkosti tohoto ostrova jsou členité břehy dalších ostrovů. František je sice menší než já ale má delší a lehčí krok a tak míří ještě na vedlejší kopec. Pomalu scházím zpět k přístavu a brouzdám po pláži plné lastur. Jedna větší, pěkně zakroucená, končí v mé kapse a rozšiřuje sbírku suvenýrů.

Na molu začíná být živo. Blíží se doba odjezdu. František se také stihl živ a zdrav vrátit. Katamarán se opět dává s námi do pohybu a ještě chvíli nás unáší pod šedivou oblohou ke svému domovskému přístavu. Jak na cestě tam i nyní na cestě zpět však děláme ještě krátkou zastávku v přístavu vesničky Russell, která byla jedním z prvních hlavních měst N.Z.

Konečně jsem zpět v přístavu Paihia. Autobus s těmi, co nejeli, nás zde již netrpělivě očekává. Ještě provádíme malou zajiždku do městečka Waitangi, kde byla v roce 1840 podepsána slavná mírová smlouva mezi zástupci Maorů a Velkou Británií. Vladka nám sděluje, že tato smlouva byla vlastně pro Maory podrazem, ukončila však války, které zde v té době probíhaly.

Ubytování jsme tentokrát v krásném přírodním prostředí na okraji městečka Kerikeri v motelu Homestead. K večeři je opět osvědčené grilované kuře, tentokrát však s místním chlebem, který mi připomíná molitan, neboť je to taková těstová houba, která nejde ani pořádně ukrojit.

Špatný dojem, který udělal chleba, napravuje výborné bílé víno.

Středa 21.11.

Ráno ještě před snídaní si jde František zaplavat do bazénu, který je v zahradě kousek od terasy našeho apartmánu. Snídáme v blízké restauraci. Všechny 2 opékače toustů jsou tak vytíženy, že dokonce kolabují a vyhazují pojistky. Asi zde nejsou zvyklí na nápor tolika jedlíků. Tradiční marmeládu tak nemůžeme namazat na topinku a na toustový chleba bez opečení to bohužel nejde. Hladoví však nezůstaneme. Jogurt, myslí a kompoty plní spolehlivě naše žaludky.

I když je obloha stále šedivá, zatím neprší. Vyjždíme směrem na západ k Tasmanovu moři, které leží mez N.Z. a Austrálií. U moře děláme zastávku s pěkným výhledem na mys s velkou písčnou dunou. Na další cestě jedeme bujným původním pralesem Waipoua Forest. Je to nejvyšší a nejpestřejší porost, jaký jsme na N.Z. spatřili. Rostou zde i vyhlášené stromy Kaori, ze kterých si dělali Maori válečné kánoe.

Zastavujeme na malém parkovišti a vydáváme se na krátkou procházku lesním porostem k největšímu stromu na N.Z. Jdeme po dřevěné lávce, klikatící se mezi stromy asi 30 cm nad zemí. Možná je to z ekologických důvodů, možná je důvod daleko prozaičtější, neboť pod námi je bláto. Bůh lesa (Tane Mahuta) je opravdu pořádný macek. Jeho stáří je údajně přes 2000 let. Válcovitý kmen má průměr dobrých 6m a výšku asi 30m. Kmen nese mohutnou korunu z hustých větví. Kvůli turistům vede lávka nejen poblíž stromu, ale zatáčí se i k malé terase odkud je možné strom vyfotit z odstupu, aby se na fotku vešel v celé své nádheře. Kaori je jehličnan ale jeho jehličí je zploštělé a tvoří tuhé lístky jako má u nás známá myrta.

Po krátké jízdě zastavujeme ještě jednou. Tentokrát jdeme asi půl hodiny po pěšině hlubokým lesem podívat se na konkurenci (druhý nejmohutnější strom Kaori). Bohužel jeho koruna již začíná prosychat. Cestou míváme desítky dalších stromů tohoto druhu. Některé jsou ještě velmi mladé, některé již i suché. Je tu ale i spousta další zajímavé vegetace včetně silných lián visících z mohutných stromů. Po těch by se dalo i vyšplhat.

Ve vesnici za lesem stojí velká prodejna v sousedství pily s řezbářskou dílnou, kde se dřevo stromů kaori zpracovává na různé výrobky domácí potřeby i umělecká díla. Je zde nejen dostatek informací o historii těžby těchto stromů, ale i velmi široká nabídka nejrůznějšího zboží. Dokonce je možno zde spatřit i poměrně vzácnou šišku stromu kaori.

V pozdním odpoledni konečně přijíždíme k dlouho slibovanému útesu s kolonií terejů. Mírné bloudění, které nás potkalo, způsobila přílišná pohoda našeho šoféra, který sice poslouchá, co mu Vladka říká a souhlasně přikyvuje, ale nejede vždy požadovaným směrem.

Tereji tu opravdu jsou a jsou jich tisíce. Na třech skalnatých plošinách jsou našlapáni doslova hlava na hlavě a do tohoto mumraje ještě další přistávají. Jsou velcí jak naše divoké kačeny. Mají však dlouhý špičatý zobák a dlouhá štíhlá křídla, která jim umožňují plachtění ve větru nad pobřežním útesem. Někdy se jim přistání na prudkém svahu k jejich partnerovi nebo partnerce nezdaří a místo přeletí. Okamžitě roztáhnou naplno křídla, vystřelí ve větru k obloze a přistání opakují ještě jednou. Po úspěšném přistání následuje okamžitě mezi partnery velké vítání. Vztyčí zobáky vzhůru a otírají se vzájemně krkem o sebe za stálého štěbetání.

Pozorovat tereje v letu je fascinující. Desítky jich létají kolem svahu velmi rychle a ladně, takže mezi nimi poletující racek vypadá jako pilot začátečník.

Vedle útesu je dlouhá pláž Muriwai Beach s téměř černým pískem. Moře tu vytváří dlouhé vlny směřující k pobřeží. Zde mají rande surfaři. Několik desítek hlav se pohupuje na hladině asi 200m od pláže a čeká na vhodnou vlnu. S příchodem vlny se některým daří vyhoupnout na svá prkna, ti šťastnější se po vlně sklouznou směrem k pláži a pak se znovu pomalu prokousávají vodou proti přílivu. Všichni mají na sobě tmavé neoplenové obleky. Bez nich by v chladné vodě dlouho nevydrželi. Z dálky tmavá tělíčka připomínají spíše lachtany nebo tuleně.

Poslední večeri na N.Z. si dopřáváme s Františkem v restauraci přímo v pivovaru, jehož produkty ochutnáváme při večeři. František si objednává jehněčí a já hovězí steak. Po několikaleté přestávce se opět pokouším pozřít polosyrové maso. Opět mám s jeho rozmělněním v ústech problémy. Určitě si tuto vyhlášenou specialitu N.Z. dalších několik let rád odepřu. Tato maličkost však neubírá nic silnému dojmu, který ve mně N.Z. zanechává.

Večer na hotelu Bela Vista Express poblíž letiště v Aucklandu sedíme s Františkem opět nad lahví místního bílého vína a velmi pozitivně hodnotíme program tohoto zájezdu.

Čtvrtek 22.11.

Poslední den na N.Z. vstáváme ještě před budíčkem. Je třeba zabalit kufry na cestu do Prahy, kde se s nimi možná zítra večer opět setkáme. Nás čeká ještě jedna noc v Seoulu. Na letišti si František náhle vzpomene, že jsme ještě zapoměli v hotelovém pokoji v chladničce láhev výborného Savignonu. Nezbyvá než se vrátit na N.Z. ještě jednou, abychom zvládli i ten zbytek.

Odbavení provádíme hromadně dle instrukcí Alenky velitelky. Pod jejím dohledem všichni vyplňujeme odjezdový formulář. První pokus nedopadl, takže všichni ještě jednou. Čekání v hale si zpříjemňujeme pozorováním startujících letadel. Utrácím poslední zbylý místní dolar za malý oplatek a nasedáme do letadla. Každý máme sedadlo v jiné části. Vedle mne u okna sedí krásná mladá žena, patrně Novozélandanka. Z druhé strany sedí mladík z Koree, oběť elektronické doby. Pokud se zrovna nedívá na film z nabídky Korean air, tak hraje hry. Snažím se nad otevřeným sešitem poskládat své vzpomínky, abych je přidal k těm předchozím na papír, když se vedle mne ozve ženský hlas: „Vy jste asi taky z Česka, že?“

Překvapeně koukám do rozesmáté tváře vedle mne a hrozně se mi ulevilo. Představa, že se budu během dlouhého letu pokoušet o nějakou komunikaci v angličtině se sousedkou, nebyla příliš lákavá. Takhle se mezi námi rychle prolomily ledy a já se dověděl od Áji spoustu zajímavých informací o jejím ročním pracovním pobytu na N.Z. Strávila ho zde se svojí kamarádkou Lucii, která se však ještě

zdržela, což mi nevadí. Pracovali zde na různých místech převážně na jižním ostrově, který též společně procestovali starším autem, koupeným za 1500NZD. Nyní se těší na vánoce doma, neboť o ty loňské přišla. I při minimální mzdě 13,5,NZD/hodinu se jí zde dařilo docela dobře a dokázala i něco našetřit. Nejhezčí vzpomínky má na česání jablek, neboť plantáž byla kousek od moře, kam mohli chodit na pláž. Voda v oceánu však není příliš teplá ani v létě. Rovněž se jí líbilo na farmě, kde asistovala při stříhání ovcí a manipulovala s nastříhanou vlnou. Stříhači zde dostávají 1 NZD za ostříhanou ovci a dokáží jich ostříhat i 100 za den. Ája (zkratka Aleny) mne ujišťuje o tom, že jižní ostrov je ještě mnohem krásnější než severní, kterým jsem nadšen.

Náš rozhovor přerušují občas letušky, které nám nabízejí nápoje či jiné občerstvení. Po obědě nás přepadá únava spojená se spánkem při zatažených oknech. Jelikož jsou zatažena všechna okna, přítomí v kabině posiluje ospalou náladu. Po večeři je na obrazovce před námi vidět, že se pomalu blížíme k cíli dnešního letu. Už jsme opět na severní polokouli.

Áju doma čeká její dvojče Kristýna, rodiče a starší bratr. Bydlí u Rakovníka. Hlavně tátu chce překvapit, neboť má za pár dnů narozeniny a netuší, že se vrátí dříve, než bylo v původním plánu. Cestu na N.Z. si celou vyřídila přes internet. Stačí si podat včas žádost a zaplatit 1200,-Kč a mít věk do 35 let. Další cestu plánuje Ája do Anglie, neboť v Angličtině má stále ještě mezery. Jak o sobě tvrdí. Po přistání v Seoulu se loučíme. Naše skupina spí v jiném hotelu. Náš hotel Hyatt je jen kousek od letiště. Spí v něm rovněž posádky letadel. Součástí naší letenky je poukaz na večeři i snídani, neboť se jedná o transit. Čas na hodinkách posouváme o 4 hodiny zpět, takže v tom okamžiku nevečeříme o půlnoci ale v osm, což ještě ujde. V devět hodin však již téměř usínám nad talířem, tudíž hajdy na kutě.

Pátek 23.11.

Ráno se budím v 7 hod. ještě před východem slunce. František už nemůže spát a tak kouká na film a popíjí čaj. Je to ranní ptáče. Přemlouvá mne na kávu, dokonce mi ji nabízí i do postele. Na to nejsem zvyklý ani doma a tak raději vstávám, abych se v posteli nepolil.

Popijíme voňavý horký nápoj a koukáme na východ slunce a letadla, která nám za oknem prolétávají na přistání. Jejich rychlost se vzhledem k jejich velikosti zdá být tak malá, že se divíme, jak se mohou udržet ve vzduchu.

Pohled na hodinky nás žene na snídani. Bufet je velmi bohatý. Ochutnávám i některé saláty z místní zeleniny a houby. Hodně zde používají chilli, takže některá jídla jsou ostřejší.

Chvilí po deváté hodině přijíždí k hotelu dva menší autobusy. V každém je mladá korejská průvodkyně. Dělíme se na dvě skupiny a vyrážíme na okružní cestu městem Incheon, což je vlastně předměstí Seoulu. Naši skupinu vede průvodkyně s přezdívkou Hasu. Přejíždíme po nejdelším novém dálničním mostě (12 km), jehož nejvyšší část je zavěšena soustavou lan na dvou pylonech, aby pod ním mohly do přístavu vplouvat i největší lodě.

Pozorujeme, jak odliv obnažil mořské dno do vzdálenosti několika set metrů. Na pevnině projíždíme rušnými ulicemi města, tentokrát již po pravé straně a zastavuje na úpatí kopce. Zlacená velká socha Buddhy všem signalizuje, že se zde nachází církevní komplex buddhistů. U vchodu míváme velkou sochu slona (dle slov průvodkyně Buddhovy mámy). Stoupáme po kamenném schodišti, lemovaném mohutným kamenným zábradlím, které je zdobeno kamennými poupaty. Kolem je park se zajímavě kultivovanými okrasnými dřevinami. Na některých je podzimem listí zbarveno do

červena. Přicházíme na nádvoří před dřevěnými modlitebnami. Nejstarší má 400 let. Dovnitř se může vstupovat pouze bez bot. V té největší sedí v čele zlatý Buddha a kolem jsou v regálech podél stěn stovky jeho malých zlatých dvojníků. Armáda zlatých sošek působí svým leskem honosně.

Na nádvoří potkáváme mnicha mířícího k veřejným toaletám stejně jako my. Alespoň v něčem cítím rovnost. Pod malým přístřeškem visí obrovský zvon. Nemá klasické srdce ale dřevěné beranidlo zavěšené na dvou silných lanech. I když u něj děláme fotky, k úderu se neodvažujeme. Bůh ví, jaký poplach bychom mohli vyvolat.

Je krásně slunečno, ale teplota je stále jen těsně nad nulou. S chutí tedy nasedáme do vyhřátého autobusu a jedeme dál. Dalším navštíveným místem je něco jako náš skanzen.

Jsou v něm tradiční korejské domky se spoustou předmětů denní potřeby. V jedné menší budově je i školní třída. Tabule je podobná těm, co bývaly i u nás ale místo židlí jen rohože. Ve velké budově je figura soudce a vedle sedí dva písaři. Před budovou je dřevěná lavice ve tvaru kříže, ke které byli přivazováni odsouzenci k výprasku. Lehám si na lavici, abych ji otestoval, a vzápětí už mne průvodkyně vyplácí dřevěnou plácačkou na zadek.

U stále ještě obývaného domku si prohlížíme podlahové topení. Majitelka domu zrovna utírá prach. Přecházíme do interakčního koutku, kde je možné si vyzkoušet hru na tradiční bicí nástroje, chůzi po laně, či lukostřelbu. Něco nám jde hůře, něco vůbec. Rozhodně se však nenudíme. Zkoušíme si i kroje a masky. Vše je zde zdarma volně k dispozici bez hlídače a nic se neztratí. Pro Čecha něco těžko pochopitelného.

Poslední zastávka naší okružní cesty je na pravé městské tržnici. Je to dlouhá úzká krytá chodba s prosvětleným stropem, plná stánků s nejrůznějším zbožím. Nejčastější jsou čerstvé ryby a další mořské potvory, ovoce a zelenina, různé druhy pečiva a sladkosti. V nabídce jsou dokonce živé želvy a šneci. Ochutnáváme zeleninovou placku připomínající náš bramborák a kupujeme nějaké sladkosti z rýžového těsta.

Čas utíká a tak se musíme vrátit přes dlouhé mosty zpět k letišti. Ještě si s průvodkyní naposledy opakujeme základní korejská slovíčka a už se objevuje před námi futuristicky tvarovaná kopule letištní haly, před kterou se loučíme.

Procházíme důsledným osobním odbavením. Hledač kovů v ruce zkušeného policisty objeví i moji zánovní endoprotézu na pravé noze. Vše je v pořádku a tak jdeme utratit poslední korejské peníze. Máme i poukázky na slevu ve vybraných obchodech a restauracích. Dostali jsme je od letecké společnosti jako bolestné za posunutí odletu na N.Z.. Ty na jídlo využíváme všichni, na drogerii a další druhy zboží jen někteří.

Před nástupem do letadla se opět setkávám Ájou. Má za sebou malou nepříjemnost. Při vyplňování příjezdového formuláře se jí někam zatoulala letenka a tak si musela nechat vystavit novou. Po průchodu palubní kontrolou však již na mne vesele mává nějakým papírkem. „Našli ji“ říká radostně a strká si papírek do svého zavazadla.

V letadle nejsou tentokrát všechna místa obsazena jako u všech předchozích letů. Řada za Ájou je celá volná a tak si tam ještě před vzletem přisedám. Jednak proto, že z okénka před křídlem bude lépe vidět, ale taky si budu moci s Ájou povídat. Start je zpožděný o půl hodiny. Nad Čínou je prý

hustý letecký provoz. Konečně vzlétáme. Bohužel kouřmo v ovzduší snižuje dohled na minimum, takže z kroužení oknem nic není. Stoupáme přes řídkou oblačnost do letové hladiny 11 500m. Moc rychle nám to proti zemi neletí. Protivítr má chvílemi rychlost i 200km/hod. Během letu hladinu letu zvyšujeme až na 12 600m.

Asi po půl hodině letu mne přichází zkontrolovat František. S Ájou se již zná a tak si s ní vypráví až do pozdního oběda. Oba si dáváme rýži po korejsku. Dostáváme k tomu ještě instantní polévku – mořské řasy zalité horkou vodou. Stačí jen mírné naklopení misky a už polévám svoje a Františkovy kalhoty rovným dílem. Samozřejmě za to hned sklídím od něho patřičné ocenění. Letuška nám přináší kupu ubrousků na vysušení. Polovinu si jich pro jistotu odkládám na další chod. Rýže je plná miska a v další misce je několik druhů zeleniny. Míchám to dohromady a vzniká tak pořádná porce zeleninového rizota. Naštěstí nám k tomu dali klasické kovové příbory a ne tyčinky. Díky tomu stačíme jídlo dojíst dříve, než vychladne.

Desert je rovněž korejský. V celofánu zabalený malý růžový a bílý polštářek z nějakého těsta plněný sladkým krémem. Těsto je měkké a trochu gumové, jako by ho zapomněli upéct. Zkrátka jiný kraj, jiný mrav.

Nad Bajkalem nám slunce mizí za obzorem a zem pod námi tmavne. Jezero v temné šedi není oknem vidět. Pouze na obrazovce před sebou mohu pozorovat letadélko, jak ho přelétává na mapce. Ája zmožená vydatným obědem usíná a František šel otestovat cukroví na dámách z naší skupiny.

Usínám i já v poloze ležícího střelce přes tři volná sedadla. Budím se před přistáním v Praze, které probíhá hladce. S kufrem se šťastně setkávám. S Ájou a dalšími členy naší skupiny se loučím.

S Františkem se naše životní cesty rozcházejí až v metru cestou na vlak. Věřím, že se ještě sejdou. Cesta k protinožcům stála za to.

Tuto reportáž věnuji naší velitelce Alence Kohoutové jako vzpomínku na jedinečnou cestu. Budu rád pokud poslouží jako motivaci pro ty, co N.Z. ještě nenavštívili.